

Категорія справи № 752/1285/20: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи окремого провадження; Справи про видачу і продовження обмежувального припису.

Надіслано судом: 17.08.2020. Зареєстровано: 18.08.2020. Оприлюднено: 18.08.2020.

Дата набрання законної сили: 03.06.2021

Результат оскарження 03.06.2021 Касаційний цивільний суд Верховного Суду: залишено постанову апеляційної інстанції без змін

Номер судового провадження: 2-о/752/127/20

Справа № 752/1285/20

Провадження № 2-о/752/127/20

Р І Ш Е Н Н Я

Іменем України

14 серпня 2020 року Голосіївський районний суд м. Києва у складі:

головуючого судді Плахотнюк К.Г.

за участі секретарів судового засідання Рєзнік В.Г., Рожок В.В.

заявниці ОСОБА_1

представників заявниці - ОСОБА_2 , ОСОБА_3 , ОСОБА_4 , ОСОБА_5

заінтересованої особи ОСОБА_6

представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 , ОСОБА_8

представника заінтересованої особи управління захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького - Селіванова Миколи Сергійовича,

розглянувши у закритому судовому засіданні в м. Києві, в приміщенні суду справу за заявою ОСОБА_1 в своїх інтересах та інтересах малолітнього ОСОБА_9 , неповнолітньої ОСОБА_10 , заінтересовані особи ОСОБА_6 , Орган опіки та піклування Голосіївської районної у м. Києві державної адміністрації, Служба у справах дітей та сім'ї Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації, Управління захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького про видачу обмежувальних приписів,

встановив:

22.01.2020 року ОСОБА_1 , в своїх інтересах, а також в інтересах дітей - малолітнього ОСОБА_9 та неповнолітньої ОСОБА_10 , звернулася до суду із заявою про видачу обмежувальних приписів щодо ОСОБА_6 .

Ухвалою судді від 24.01.2020 року заяву ОСОБА_1 про видачу обмежувальних приписів щодо ОСОБА_6 залишалася без руху через невідповідність вимогам ст.175 ЦПК України. Вимоги ст.175 ЦПК України згідно ухвали судді від 24.01.2020 року заявницею виконано. 29.01.2020 року відкрито провадження у справі.

Обґрунтовуючи заявлені вимоги про видачу обмежувальних приписів у зв'язку з вчиненням домашнього насильства, ОСОБА_1 зазначила, що вона та заінтересована особа ОСОБА_6 з

02.08.1997 року перебували в зареєстрованому шлюбі. Від їх шлюбу народилися: ІНФОРМАЦІЯ_1 - дочка ОСОБА_11, ІНФОРМАЦІЯ_2 - дочка ОСОБА_10, ІНФОРМАЦІЯ_3 - син ОСОБА_9. У січні 2019 року їй стало відомо, що в ОСОБА_6 з'явилася інша жінка, стосунки з якою він не приховував ні від неї, ні від їхніх дітей, що створило в сім'ї гостру психологічну напругу. ОСОБА_6 почав спілкуватися з нею грубо, із вживанням ненормативної лексики, ображав та принижував її в присутності спільних дітей. Уз зв'язку із зазначеним вона звернулася до Печерського районного суду м. Києва з позовом про розірвання шлюбу, проти задоволення якого ОСОБА_6 не заперечував. Рішенням Печерського районного суду м. Києва 17.07.2019 року (справа №752/22624/19-ц) їх шлюб з ОСОБА_6 було розірвано.

В рамках процесу розірвання шлюбу, ними, ОСОБА_1 та ОСОБА_6, було здійснено поділ частини спільного майна, що частково зафіксовано в письмових документах, а частково - в усній формі. Зокрема, 12.04.2019 року ними було укладено нотаріальний договір про поділ майна подружжя. Відповідно умов цього договору, в приватну власність ОСОБА_6 перейшла лівова частка спільного сумісного майна, яке знаходиться в Україні. На виконання їх усних домовленостей, вона впродовж лютого-березня 2019 року подарувала ОСОБА_6 свої частки в статутному капіталі низки господарських товариств, а саме: ТОВ «Франк Моторс», СТОВ «Вікторія-Агро», ТОВ «Компанія Агромир», ТОВ «Клуб розвитку та впровадження НОУТІЛЛ технологій в Україні», ТОВ АПФ «Калина», ТОВ «Веда Плюс», ТОВ «Агроіскра», ПП «Техно-Сіті», ПП «Агрофірма «Могутне», СГ «Дружба». В рахунок часткової компенсації очевидної нерівності її та заінтересованої особи ОСОБА_6 часток у поділеному спільному сумісному майні, ОСОБА_6, за попередньою усною домовленістю з нею, у січні 2019 року здійснив переказ на її банківський рахунок грошових коштів у розмірі 26 591 000 гривень. Поділ нерухомого майна, що в Республіці Австрія, а саме - двох земельних ділянок, будинку та квартири вони не здійснювали.

В рахунок отримання лівової частки спільного сумісного майна, ОСОБА_6 обіцяв заявниці ОСОБА_1, що погоджується на проживання малолітнього сина з нею та не буде чинити жодних перешкод щодо визначення нею свого та їх малолітнього сина місця проживання в Республіці Австрія.

Саме в інтересах дітей вона забезпечила проживання та навчання дітей в Республіці Австрія. Її та дітей місце проживання в Республіці Австрія зареєстровано за адресою: АДРЕСА_1, що є одним з місць проживання її та дітей. Малолітній син з 01.10.2015 року по 05.07.2019 року відвідував дитячий садок Шіллерштрассе організації Фольксхільфе, а з 09.09.2019 року відвідує перший клас у навчальному закладі Австрії - Державній школі Фойтсберг. Неповнолітня дочка ОСОБА_12 відвідує державний австрійський навчальний заклад Федеральна гімназія, Федеральна реальна гімназія і Федеральна реальна гімназія вищого ступеня Кьофлаха. Старша дочка ОСОБА_13 тимчасово проживає та навчається в Австрії.

Таким чином, малолітній син ОСОБА_15 проживає з нею, як з одним зі своїх батьків за усною згодою ОСОБА_6, а вона, в свою чергу, не чинила жодних перешкод заінтересованій особі ОСОБА_6 у спілкуванні з сином. Неповнолітня дочка ОСОБА_12, як особа, що досягла 14 років, за своєю волею заявила про те, що буде проживати з нею.

Не зважаючи на те, що вона не чинила жодних перешкод спілкуванню ОСОБА_6 з сином ОСОБА_15, ОСОБА_6 постійно та безпідставно звинувачував її в протиправних діях та порушенні його батьківських прав. Такі його дії були спрямовані на завдання шкоди її психологічному здоров'ю, а також змусити її відмовитися від майнових прав на майно в Республіці Австрія та покарати за те, що вона не підкорюється його, ОСОБА_6, бажанням та забаганкам. Постійні образи та погрози з боку ОСОБА_6 стали підставою для її звернення до суду з позовом про визначення місця проживання малолітнього сина ОСОБА_15 з нею.

Починаючи з серпня 2019 року ОСОБА_6, бажаючи нашкодити їй, змінив свою позицію щодо погодженого місця проживання сина ОСОБА_15 в Австрії, почав вимагати повернення дитини в Україну. 12.12.2019 року, на виконання усних домовленостей, за її місцем проживання разом із дітьми в республіці Австрія ОСОБА_6 забрав для особистої зустрічі сина ОСОБА_15 та зобов'язався повернути його цього ж дня до 20-00 години, з приводу чого 12.12.2019 року написав розписку. Проте, в порушення досягнутої домовленості, діючи на шкоду інтересам та психічному здоров'ю

дитини, ОСОБА_6 незаконно та приховано вивіз малолітнього сина ОСОБА_15 до України. При цьому ОСОБА_6 не повідомив її про свої наміри вивезти малолітнього ОСОБА_15 до України, свідомо залишив мобільний телефон сина в Австрії, попередньо отримав закордонний паспорт на ім'я сина, повідомивши недостовірну інформацію про втрату попереднього паспорта. У такий спосіб ОСОБА_6 обмежив спілкування малолітнього сина ОСОБА_15 з нею, матір'ю, а також сестрами, залишив всі речі сина в Австрії та тримав його в своєму будинку в селі Суботці Кіровоградської області.

Для припинення протиправних дій ОСОБА_6 та після численних спроб зустрітися з малолітнім сином за згодою ОСОБА_6, вона звернулася до органів Національної поліції з метою видачі відносно нього ж термінового заборонного припису. Такий припис було видано 13 січня 2020 року ДОП Кропивницького РУ ГУ НП в Кіровоградській області, ним заборонено ОСОБА_6 в будь-який спосіб контактувати з нею.

Переслідуючи мету захисту законних прав та інтересів малолітнього сина ОСОБА_15, захисту його психічного здоров'я від неадекватної поведінки ОСОБА_6, вона 15 січня 2020 року забрала сина з міста Кропивницького, привезла його до міста Києва за її місцем проживання. Під час її виїзду з малолітнім сином з міста Кропивницького, ОСОБА_6 організував справжнє переслідування її та дитини. Для цього ним було задіяно працівників місцевої прокуратури, національної поліції, Служби безпеки України, а також бійців спецзагону «Корд». Велике скупчення агресивно налаштованих чоловіків у військовій формі, намагання силою відібрати від неї малолітнього сина дуже його налякали, вкрай згубно вплинули на його психічне здоров'я.

Заявниця стверджувала, що зазначені обставини та протиправні дії заінтересованої особи ОСОБА_6 є такими, що дають підстави для видачі обмежувальних приписів щодо останнього за фактом вчинення ним домашнього насильства по відношенню до неї, малолітнього сина ОСОБА_15 та неповнолітньої дочки ОСОБА_16.

Щодо вчинення заінтересованою особою ОСОБА_6 домашнього насильства, зокрема відносно неї, заявниця ОСОБА_17 послалася на те, що ОСОБА_6 багаторазово, систематично та усвідомлено чинив психологічне насильство щодо неї, яке полягало в погрозах забрати в неї малолітнього сина, не дати їй можливості спілкуватися з дитиною, якщо вона не буде виконувати його вимог майнового та немайнового характеру, що підтверджується його електронним листом від 16 грудня 2019 року. В цьому ж листі йдеться про те, що вона, як мінімум, впродовж трьох років не зможе спілкуватися з сином, якщо не виконає його вимоги. Крім того, впродовж останнього року ОСОБА_6 систематично в грубій формі словесно ображає та принижує її, прикладом чого також є його висловлювання на її адресу в зазначеному електронному листі, зокрема, що вона є найгіршою матір'ю в світі. Психологічним насильством щодо себе заявниця ОСОБА_1 також зазначила те, що 12.12.2019 року ОСОБА_6 протиправно викрав у неї з їх місця проживання в Республіці Австрія малолітнього сина ОСОБА_15, не повідомив її про вивезення сина з Австрії, не надав змоги нормально спілкуватися з дитиною, не повідомляв місцезнаходження сина, вдавався до вимагання та шантажу. Протиправні вимоги ОСОБА_6, що були висунуті їй як шантаж за змогу побачити малолітнього сина зафіксовані в його ж електронному листі від 21.12.2019 року, а також підтверджується заявами свідків ОСОБА_11 та неповнолітньої ОСОБА_10 від 21 січня 2020 року. Проявом психологічного насильства щодо неї, ОСОБА_1 також назвала усвідомлене та протиправне переслідування та залякування її заінтересованою особою ОСОБА_6 за допомогою працівників прокуратури України, Національної поліції України та Служби безпеки України, коли вона забрала малолітнього сина до себе для збереження його психічного здоров'я та захисту. При цьому працівники правоохоронних органів діяли протиправно та в інтересах ОСОБА_6, за його вказівками залякували її застосуванням щодо неї фізичної сили, погрожували притягти її до кримінальної та адміністративної відповідальності за сфабрикованими справами та іншими способами залякували з метою змушування повернути малолітнього сина ОСОБА_6.

В обґрунтування фізичного насильства заінтересованої особи ОСОБА_6 відносно неї, заявниця ОСОБА_1 послалася на те, що наприкінці жовтня 2019 року за її місцем проживання в місті Фойтсберг з'явився ОСОБА_6 з вимогою віддати йому сина. В цей час у квартирі вона перебувала з неповнолітньою дочкою та малолітнім сином. Під час сварки, що виникла у зв'язку з неадекватними

діями ОСОБА_6 , останній завдав їй удару в голову та скрутив руки неповнолітній дочці, що підтверджується заявою неповнолітньої дочки від 21 січня 2020 року.

З приводу вчинення економічного насильства ОСОБА_1 вказала, що заінтересована особа ОСОБА_6 у лютому місяці 2019 року без попередження, примусово виселив її та їх малолітнього сина з їхнього будинку в с.Суботці Кіровоградської області, який вона облаштувала для сім'ї. При цьому, лише в березні 2019 року водій ОСОБА_6 перевіз речі її та сина до нового помешкання. 13 серпня 2019 року ОСОБА_6 відмінив раніше надані ним згоди на виїзд малолітнього сина та неповнолітньої дочки у її супроводі за кордон, а саме - на територію Республіки Австрії, де обидві дитини відвідують заклади освіти та на територію Об'єднаних Арабських Еміратів, де неповнолітня дочка мала намір відпочити. ОСОБА_6 неодноразово висував та продовжує висувати особисто, а також через австрійських представників, вимогу щодо її (ОСОБА_1) виселення з їх спільного будинку у Республіці Австрія за адресою: АДРЕСА_1 . Офіційний лист-вимогу про виселення вона отримала від австрійського представника ОСОБА_6 18 грудня 2019 року, 21 грудня 2019 року таку вимогу повторив особисто ОСОБА_6 , а 02 січня 2020 року повторив втретє. Вимоги ОСОБА_6 про виселення заперечила, направивши офіційну відповідь з відмовою залишити спільний будинок та відмовитись від реалізації своїх законних прав власника майна. В порушення раніше досягнутих домовленостей ОСОБА_6 вимагає повернути йому грошові кошти в розмірі 26 591 000 гривень, які добровільно надіслав їй банківським переказом у рахунок часткової компенсації частки в спільному сумісному майні колишнього подружжя, від якого вона відмовилась на його користь.

Вчинення заінтересованою особою ОСОБА_6 домашнього насильства по відношенню до малолітнього сина ОСОБА_9 заявниця обґрунтувала тим, що ОСОБА_6 всупереч волі малолітнього сина силою вивіз дитину з країни її проживання, де дитина відвідувала шкільний навчальний заклад та примусово повернув сина в Україну. Малолітній син ОСОБА_15 неодноразово висловлював небажання проживати разом із ОСОБА_6 , їхати з його місця проживання та навчання в Республіці Австрія, а також страх щодо неправомірних дій ОСОБА_6 . Такі висловлювання малолітнього ОСОБА_15 підтверджуються заявою свідка ОСОБА_11 . Процес таємного та незаконного вивезення малолітнього ОСОБА_15 з Австрії тривав щонайменше два дні. Весь цей час дитина була вкрай перелякана, засмучена з приводу того, що її проти власної волі вивозять в іншу країну, відібрали від матері, не надали можливості зв'язатися. ОСОБА_11 залишав сина зі своєю новою жінкою, яка для малолітнього сина є сторонньою особою. Утримуючи малолітнього сина щонайменше впродовж місяця у своєму будинку в селі Суботці Кіровоградської області під постійним наглядом та охороною, ОСОБА_6 не давав йому змоги вільно пересуватися поза межами будинку. При цьому ОСОБА_6 вводив сина в оману щодо його матері, дій та бажань, налаштував дитину проти неї, створював негативний образ матері в очах сина, намагався зіпсувати ставлення дитини до неї. Умисно створена заінтересованою особою ОСОБА_6 ситуація 15 січня 2015 року, коли при виїзді з міста Кропивницького автомобіль, в якому знаходився малолітній син, його сестра та заявниця було зупинено та заблоковано працівниками правоохоронних органів, з метою недопущення перебування сина з матір'ю, кількість озброєних чоловіків в масках, які не давали змоги вільно пересуватися, вкрай згубно вплинула на психіку сина.

З приводу економічного насильства щодо малолітнього ОСОБА_15 , заявниця послалася на те, що ОСОБА_6 в лютому 2019 сина разом з нею без попередження, примусово виселив з їхнього будинку в Суботцях Кіровоградської області, не давши забрати особисті речі. До нового житла їх речі було привезено водієм заінтересованої особи через місяць після вимушеного переїзду. Економічним насильством також є скасування ОСОБА_6 раніше наданої ним згоди на виїзд сина в її супроводі за кордон, а саме на територію Австрії, а 12.12.2019 року - незаконне та всупереч волі сина вивезення його з території Республіки Австрії, без належних йому речей, одягу та іншого майна. Крім того, 18.12.2019 року ОСОБА_6 надіслав до навчального закладу, який відвідував малолітній ОСОБА_15 - Державної школи Фойтсберг - листа, що малолітній син перебуває разом з ним на території України нібито за власною волею, а тому син не має змоги відвідувати навчальний заклад та не є нерозривно пов'язаним з Австрією. У такий спосіб малолітній син ОСОБА_15 був позбавлений можливості навчатися на території Республіки Австрії, а також відвідувати спортивні секції з дзюдо, плавання та гімнастики.

Домашнє насильство по відношенню до неповнолітньої дочки ОСОБА_10 заявниця обґрунтувала тим, що ОСОБА_6 впродовж всього життя ображав та принижував дочку ОСОБА_12 , не виявляв

жодної поваги та любові до неї, що завдавало дочці серйозних душевних страждань та шкодило її психічному здоров'ю. Сама дочка заявляє, що боїться, що їй доведеться проживати з ОСОБА_6 в одному приміщенні. 13 серпня 2019 року ОСОБА_6 відмінив надану раніше згоду на виїзд неповнолітньої дочки у супроводі заявниці за кордон, а саме на територію Республіки Австрії, де остання відвідує навчальні заклади, а також на територію Об'єднаних Арабських Еміратів, де вона мала намір провести відпочинок. Такими діями ОСОБА_6 фактично заборонив неповнолітній дочці відвідати Україну, рідних та друзів, оскільки вона не матиме можливості повернутися до Австрії та у зв'язку з цим буде відрахована з навчального закладу. В жовтні 2019 року ОСОБА_6 намагався силою викрасти малолітнього ОСОБА_15 з його місця проживання в Республіці Австрія, а коли неповнолітня дочка стала на захист свого брата, ОСОБА_6 з силою штовхнув її до стіни, внаслідок чого вона вдарилася головою об стіну, а потім скрутив її руки.

Щодо економічного насильства заінтересованої особи ОСОБА_6 відносно неповнолітньої дочки та малолітнього сина заявниці ОСОБА_1 також послалася на те, що ОСОБА_6 від держави Республіка Австрія отримує соціальну допомогу на дітей, однак отримувані грошові кошти дітям не передавав, на які цілі витрачав - невідомо.

Просила видати обмежувальні приписи щодо ОСОБА_6 за фактами вчинення домашнього насильства по відношенню до постраждалих осіб ОСОБА_1, ОСОБА_9, ОСОБА_10 строком на шість місяців, якими:

по відношенню до постраждалої особи ОСОБА_1:

-зобов'язати ОСОБА_6 усунути перешкоди у користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності ОСОБА_6 та ОСОБА_1, а саме житловим будинком за адресою: АДРЕСА_1;

-обмежити спілкування ОСОБА_6 з ОСОБА_1 та заборонити ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_1 або контактувати з нею в будь-який інший спосіб;

-заборонити ОСОБА_6 наближатися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання ОСОБА_1 за адресами: АДРЕСА_2; АДРЕСА_3;

-заборонити ОСОБА_6 особисто чи через третіх осіб розшукувати та/чи переслідувати ОСОБА_1, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому ОСОБА_6;

по відношенню до постраждалої особи ОСОБА_9:

-обмежити спілкування ОСОБА_6 з ОСОБА_19 та заборонити ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_19 або контактувати з ним в будь-який інший спосіб;

-заборонити ОСОБА_6 наближатися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання чи перебування ОСОБА_9 за адресами: АДРЕСА_2; АДРЕСА_3;

-заборонити ОСОБА_6 особисто чи через третіх осіб розшукувати та/чи переслідувати ОСОБА_9, якщо він за власним бажанням перебуває у місці, невідомому ОСОБА_6;

по відношенню до постраждалої особи ОСОБА_10 -

-заборонити ОСОБА_6 наближатися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання чи перебування ОСОБА_10 за адресами: АДРЕСА_2; АДРЕСА_3;

-обмежити спілкування ОСОБА_6 з ОСОБА_20 та заборонити ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_20 або контактувати з нею в будь-який інший спосіб.

05.02.2020 року представник заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 - подала відзив (заперечення) на заяву ОСОБА_1 про видачу обмежувальних приписів у зв'язку із вчиненням домашнього насильства.

Відповідно змісту відзиву (заперечень) представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7, остання посилається на те, що рішення суду про розірвання шлюбу між заявницею ОСОБА_1 та заінтересованою особою ОСОБА_6 не містить будь-якої інформації про домашнє насильство з боку ОСОБА_6. Зі змісту рішення випливає, що ініціатором розірвання шлюбу була саме ОСОБА_1. Переконливим доказом того, що ОСОБА_6 був турботливим чоловіком та батьком є лист від ОСОБА_1, надісланий у червні 2019 року на його адресу. ОСОБА_6 та ОСОБА_1 прожили у шлюбі 22 роки, від шлюбу в них народилося троє дітей. За час спільного подружнього життя жодних звернень ОСОБА_1 до правоохоронних органів з приводу домашнього насильства відносно неї або дітей не було. Стверджувала, що зазначені обставини не свідчать про те, що заявниця почувалася незахищеною, хвилювалася за безпеку своїх дітей та безпосередньо за себе. Питання щодо розподілу спільного майна сторонами було вирішено добровільно, при підписанні договору сторони керувалися принципом добровільності визначення способів поділу спільного майна подружжя. При цьому між ОСОБА_6 та ОСОБА_1 склалися довірливі стосунки. Підтвердженням цьому є те, що ОСОБА_6 у січні 2019 року на підставі усної домовленості здійснив переказ грошових коштів у розмірі 26 591 000 гривень на банківський рахунок ОСОБА_1. Про довірливі стосунки також свідчить нездійснення поділу нерухомого майна, яке знаходиться за межами України, на яке вказує ОСОБА_1.

Щодо врегулювання питання місця проживання малолітнього сина ОСОБА_1 та ОСОБА_6, то з цього приводу останніми заявлено спори в судовому порядку, які наразі ще не вирішені. Зазначена обставина є переконливим доказом того, що ОСОБА_6, якраз навпаки твердженням ОСОБА_1, зацікавлений у постійному проживанні сина разом з ним. Крім того, докази, що подані ОСОБА_1 на підтвердження місця проживання її та дитини у справі щодо визначення місця проживання дитини з нею та у справі за її ж заявою про видачу обмежувального припису, є суперечливими.

Щодо перешкод у спілкуванні ОСОБА_6 з сином, то вказала на те, що 12.12.2019 року ОСОБА_6 не впустили до власного будинку у АДРЕСА_1, дочка незаконно забрала у батька український та закордонний паспорти, який не повернуто і на час подання відзиву (заперечень). Саме у такий спосіб було надано можливість поспілкуватися ОСОБА_6 зі своїм сином ОСОБА_9. ОСОБА_1 не надано жодного доказу того, що поїздка дитини ОСОБА_21 з батьком до України відбулася всупереч волі дитини, як і не надано доказу того, що поїздка проходила в некомфортних для дитини умовах. Терміновий заборонний припис від 13.01.2020 року, виданий за заявою ОСОБА_1 від 21.12.2019 року, оскаржено ОСОБА_6 до Кіровоградського окружного адміністративного суду з огляду на його безпідставність та незаконний характер. Звернула увагу також на те, що звинувачення з боку ОСОБА_1 начебто у вчиненні домашнього насильства ОСОБА_6 чомусь виникли лише в грудні 2019 року.

Щодо начебто вчинення домашнього насильства (психологічного та економічного) по відношенню до ОСОБА_1, вважає, що претензії в судовому порядку виникли у ОСОБА_1 до ОСОБА_6 після події 15.01.2020 року, оскільки заявниця у такий спосіб намагається виправдати свої протиправні дії, що мали місце 15.01.2020 року, прикриваючись заявою неповнолітньої дочки ОСОБА_10 від 21.01.2020 року про події, які начебто відбулися у жовтні 2019 року. При цьому жодного звернення з приводу цих же подій до правоохоронних органів Австрії не було. Сама ж ОСОБА_1 неодноразово звертається до ОСОБА_6 з образливими висловлюваннями. Щодо людей в масках, то 15.01.2020 року це були працівники правоохоронних органів, які викликалися на місце події у зв'язку з хуліганськими діями ОСОБА_1, ОСОБА_11 вчиненими за підтримки озброєних осіб. Твердження ОСОБА_1, що в лютому 2019 року її без попередження було виселено разом з малолітнім сином з будинку в селі Суботці, ця інформація є неправдивою. ОСОБА_1 ніколи в цьому будинку не проживала, в лютому 2019 року поїхала з нього з власної волі, а дитина залишилась з батьком. Вирішення спірних питань щодо будинку в АДРЕСА_1 з допомогою адвокатів у Австрії у встановленому законом порядку не може вважатися економічним насильством.

Щодо вчинення начебто домашнього насильства відносно ОСОБА_9, зазначила, що 31.08.2019 року ОСОБА_1 із дитиною ОСОБА_19 поїхали до Республіки Австрія. 20.12.2019 року ОСОБА_6 до ВП ГУНП в Кіровоградській області подано заяву про те, що на дату подачі заяви дитину на територію України мати не повернула. За результатами проведеної перевірки цієї заяви було складено адміністративний протокол за ч. 7 ст. 184 КУпАП (щодо умисного порушення встановленого законом обмеження щодо строку перебування дитини за межами України) та направлено на розгляд до місцевого суду Ленінського району м. Кіровограда.

Після повернення дитини ОСОБА_9 до України з грудня 2019 року він навчається в 1-Б класі комунального закладу «Навчально-виховне об'єднання природничо-економіко-правовий ліцей-спеціалізована школа I-III ступенів № 8 - позашкільний центр Кіровоградської міської ради Кіровоградської області» у м. Кропивницькому. 15.01.2020 року близько 10 години під час навчального процесу до навчального закладу увірвалася ОСОБА_1 спільно з адвокатом ОСОБА_22 та старшою дочкою ОСОБА_11. Для забезпечення безперешкодного відібрання дитини та наступного переховування з метою виїзду дитини за кордон ОСОБА_1 заручилася фізичною підтримкою озброєних осіб. Увірвавшись до класу, де тривав урок у 1-Б класі, адвокат, штовхаючи вчителя, заламав руки, долаючи опір (вчитель намагалася зателефонувати керівництву школи, правоохоронним органам, батьку дитини тощо). У цей час дитина ОСОБА_9 відмовився виходити з класу, тоді всупереч його волі ОСОБА_15 насильно було винесено за межі класу, а в подальшому й з навчального закладу. Після цього вказані особи, забравши разом із собою дитину, посідали в автомобіль і поїхали. З приводу цих подій повідомлено правоохоронні органи, порушено кримінальне провадження 15.01.2020 року, внесене до ЄРДР за № 12020120020000347 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 296 КК України. Внаслідок зазначених подій, її очевидцям, а саме учням 1-Б класу завдано моральної шкоди, з 16.01.2020 року з учнями проводиться групова діагностика практичним психологом. Крім того, з пояснень вчительки ОСОБА_23 встановлено, що ОСОБА_1 забрала дитину проти його волі, хлопчик не хотів іти, а колір його обличчя зробився сірим. Після скоєного, зачинившись на багато годин в машині, яку виявлено правоохоронними органами в одному з районів м. Кропивницького, ОСОБА_1 відмовилась надати доступ до дитини ОСОБА_9 працівникам комісії Управління з питань захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького, батьку дитини з метою визначення стану здоров'я дитини, що підтверджується актом проведення оцінки рівня безпеки дитини від 15.01.2020 року. В зазначеному акті йдеться про те, що поведінка матері ОСОБА_1 суперечить інтересам дитини ОСОБА_9, тому в інтересах дитини вона має бути передана батькові ОСОБА_6. За підрахунками батька та численних свідків вказаної події, дитина утримувалась в машині з 12 години 15.01.2020 року до 02 години ночі наступної доби. До Кіровського районного суду м. Кіровограда було передано протокол, складений відносно ОСОБА_1 у зв'язку з невиконанням законних вимог посадових (службових) осіб органу опіки та піклування, який станом на 03.02.2020 року не розглянутий. На час надання відзиву (заперечень) дитина ОСОБА_9 заняття у навчальному закладі в м. Кропивницькому не відвідує, де та в якому фізичному, моральному, психологічному стані перебуває дитина невідомо, за місцем реєстрації у АДРЕСА_4 ні матері, ні дитини немає. Про те, що дитина проживає в АДРЕСА_5, ОСОБА_1 повідомила лише 30.01.2020 року в судовому засіданні.

З огляду на викладене у відзиві (запереченнях) представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7, остання вказала, що підстав для видачі обмежувального припису стосовно ОСОБА_6 немає, оскільки вчинення домашнього насильства не було ні по відношенню до ОСОБА_1, ні по відношенню до дітей ОСОБА_10 та ОСОБА_9, а тому й ризику виникнення в подальшому надуманих заявником ситуацій немає.

В даній справі 30.01.2020 року постановлено ухвалу про залучення до участі у розгляді справи заінтересованих осіб - Орган опіки та піклування Голосіївської районної у м. Києві державної адміністрації, Службу у справах дітей та сім'ї Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації, Управління захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького.

03.02.2020 року постановлено ухвалу про розгляд справи в закритому судовому засіданні.

03.02.2020 року постановлено ухвалу про проведення судового засідання у режимі відеоконференції з Ленінським районним судом м. Кропивницького.

03.02.2020 року постановлено ухвалу про залишення без задоволення клопотання про залучення до участі у справі в якості заінтересованої особи відділу ювенальної поліції Кропивницького відділення поліції ГУ НП в Кіровоградській області.

05.02.2020 року постановлено ухвалу про залишення без розгляду клопотання щодо прийняття до провадження зустрічної заяви ОСОБА_6 про видачу обмежувального припису, заінтересована особа ОСОБА_1

27 лютого 2020 року постановлено ухвалу про залишення без задоволення клопотання представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 про витребування доказів.

13.03.2020 року, у зв'язку з виниклою потребою з'ясувати обставини, встановлені судами при розгляді складених відносно ОСОБА_1 протоколів про адміністративні правопорушення та розгляді Ленінським районним судом м.Кіровограда заяви ОСОБА_6 про забезпечення його позову до ОСОБА_1 про усунення перешкод у вихованні дитини та повернення дитини до України, шляхом витребування у заявниці та дослідження в судовому засіданні засвідчених належним чином копій відповідних постанов та ухвали, на які посилалася заявниця в стадії доповнень, суд, на підставі ч.2 ст.244 ЦПК України, не приймаючи рішення, постановив ухвалу про поновлення судового розгляду, без видалення до нарадчої кімнати для постановлення відповідної ухвали, відповідно ч.4 ст.259 ЦПК України. При цьому, у зв'язку з неявкою в судове засідання всіх учасників справи, фіксування судового процесу за допомогою звукозаписувального технічного засобу, відповідно ч.2 ст.247 ЦПК України, не здійснювалося.

06 липня 2020 року постановлено ухвалу про залишення без задоволення заяви заінтересованої особи ОСОБА_6 про відвід голвуючому судді Плахотнюк К.Г.

08 липня 2020 року постановлено ухвалу про залишення без задоволення заяви представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 про відвід голвуючого судді Плахотнюк К.Г.

27 липня 2020 року постановлено ухвалу про залишення без задоволення заяви представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 про відвід голвуючого судді Плахотнюк К.Г. Матеріали справи передано для автоматизованого розподілу з метою визначення судді для розгляду заяви про відвід.

29 липня 2020 року Голосіївським районним судом м. Києва постановлено ухвалу про залишення без задоволення заяви представника заінтересованої особи ОСОБА_6 - ОСОБА_7 про відвід голвуючого судді Плахотнюк К.Г.

У судовому засіданні ОСОБА_1 заявлені вимоги про видачу обмежувальних приписів з метою встановлення обмежень для ОСОБА_6 щодо неї та їх дітей - неповнолітньої дочки ОСОБА_20 та малолітнього сина ОСОБА_9 підтримала в повному обсязі з підстав, зазначених у заяві про видачу обмежувальних приписів.

Крім того, ОСОБА_1 також суду пояснила, що з лютого 2019 року ОСОБА_6 відносився до неї зневажливо, ображав та принижував. Коли ОСОБА_6 став відкрито спілкуватися з коханкою, вона ініціювала питання щодо їх розлучення. В цей же час вирішувалося питання щодо розподілу майна, яке було їх спільною сумісною власністю. Під час поділу майна вона дійсно відступила від своєї частки в спільному майні, оскільки між нею та ОСОБА_6 були домовленості щодо місця проживання малолітнього сина з нею та її проживання разом із дітьми в Австрії. Саме ці обставини були вирішальними при розподілі майна. На виконання домовленостей про розподіл майна ОСОБА_6 переказав на її рахунок суму грошових коштів, еквівалентну одному мільйону доларів США. Наразі, з лютого 2019 року вона була позбавлена можливості проживати в будинку в селі Суботці, оскільки не могла проживати в будинку, куди приїжджала також і коханка ОСОБА_6. В обмін на отриману частку майна за укладеним договором, заінтересована особа ОСОБА_6 залишив у її власності квартиру АДРЕСА_6, а в грудні 2019 року передав їй квартиру АДРЕСА_5, яка за домовленістю мала перейти їй у власність 11 травня 2019 року. 18.02.2019 року вона переписала на ім'я ОСОБА_6 всі належні їй частки в статутному капіталі господарських товариств, а ОСОБА_6 надав дозволи на виїзд дітей за кордон. 12.04.2019 року уклала з ОСОБА_6 договір про поділ майна подружжя її не з доброї волі, а через обставини, що змусили її такий договір підписати - визначення місця проживання дітей з нею та можливість проживати в Австрії. У квітні цього ж року ОСОБА_6 висунув їй вимогу не з'являтися на роботі, керувати дистанційно, а 22.05.2019 року позбавив її роботи, оскільки став налаштовувати проти неї оточуючих її людей, при цьому розповсюджував щодо неї погані відомості, що не відповідали дійсності, провів загальні збори, на яких повідомив, що працівники не мають обов'язку виконувати її вказівки, працівники почали ставитися до неї негативно, тому вона була змушена написати заяву про звільнення з роботи. Крім того, ОСОБА_6 почав писати книгу життя, в якій висвітлював їх відносини, при цьому її представляв її з негативної сторони. Цю книгу ОСОБА_6

розповсюджував серед знайомих, які потім в неї з'ясовували - що в них сталося і для чого він так робить, що, в свою чергу, було для неї дуже образливим. У подальшому ОСОБА_6 став порушувати усні домовленості щодо його зустрічей з сином, а також заперечувати щодо проживання сина з нею в Австрії, налаштовував сина проти неї, стверджуючи, що вона погана мати. У такий спосіб впливав на те, щоб вона відмовилася від своєї частки на майно в Австрії. В серпні 2019 року ОСОБА_6 скасував надані ним дозволи на перетин неповнолітньою ОСОБА_24 та малолітнім ОСОБА_15 кордону в її супроводі, чим позбавив дітей можливості навчатися в Австрії, а ОСОБА_16 - також відпочинку в Об'єднаних Арабських Еміратах. У травні 2019 року позбавив її можливості користуватися автомобілем в Австрії, який був у її розпорядженні з 2012 року та який їй був потрібен, в тому числі для перевезення дітей. В жовтні 2019 року, коли ОСОБА_6 прибув до їх місця проживання в Австрії для зустрічі з ОСОБА_15, то під час сварки, що відбулася в присутності дітей, коли ОСОБА_12 заступилася за ОСОБА_15, ОСОБА_6 штовхнув ОСОБА_12 і вона вдарилася головою об стіну, потім заломив їй руки. Підтвердила, що її (заявницю) по голові не бив, в заяві з цього приводу допущено технічну опіску. З приводу того, що ОСОБА_12 вдарилася головою об стіну, вони з донькою до лікаря не зверталися, оскільки на той час їм було соромно це афішувати. У подальшому, а саме 12 грудня 2019 року, отримавши малолітнього ОСОБА_15 для спілкування в Австрії, ОСОБА_6 не повернув його о двадцятій годині, як про те вони домовилися, а самовільно вивіз сина до України. При цьому ОСОБА_6 тривалий час не повідомляв про місце перебування дитини. Такі події були насильством, як щодо неї так і щодо дітей, оскільки ОСОБА_6 написав розписку, що в цей же день 12.12.2019 року поверне сина, це він також пообіцяв і малолітньому ОСОБА_15, на підтвердження чого ОСОБА_6 передав свої український та закордонний паспорти, вдома залишився мобільний телефон ОСОБА_15. Як пізніше виявилось, така поведінка ОСОБА_6 була ним спланованою, оскільки для вивезення ОСОБА_15 він отримав другий паспорт для сина, скасувавши попередній. Одночасно ОСОБА_6 почав висувати вимоги про те, що вона має звільнити будинок в Австрії, погрожував її виселити, заявив вимоги про повернення переказаних їй, на виконання усної домовленості про поділ майна, грошових коштів. Крім того вказала, що лист до ОСОБА_6, написаний нею після розірвання їх шлюбу, і в якому вона зазначила, що її колишній чоловік був хорошим сім'янином, був написаний нею за порадою психолога, з яким вона працювала у зв'язку із сімейною ситуацією, що склалася зазначеним вище чином, саме з метою її виправлення. Позитивним наслідком такого листа було те, що ОСОБА_6 припинив розповсюджувати серед їх знайомих свою книгу життя, в якій описував їх спільне життя та взаємовідносини.

Заінтересована особа ОСОБА_6 у судовому засіданні визнав зазначені заявницею ОСОБА_1 підстави для розірвання їх шлюбу, наявність усних домовленостей, якими супроводжувалося вирішення ряду питань, пов'язаних з розподілом майна, набутого під час перебування в шлюбі. Також вказав, що все майно, що було набуто ним та заявницею під час їх шлюбу, було придбане завдяки його праці, що також визнавалося його колишньою дружиною під час їх спільного сімейного життя. Саме тому поділ набутого ними в шлюбі майна був проведений у спосіб, визначений умовами договору по поділ майна подружжя, а також виконанням усних домовленостей. Однією з вимог ОСОБА_1 під час поділу майна було перерахування їй одного мільйону доларів. Під час поділу майна ними було досягнуто згоди щодо його участі у вихованні сина ОСОБА_15, оскільки старша дочка повнолітня, а неповнолітня дочка заявила про своє бажання жити з матір'ю. З часом, по завершенню вирішення питань щодо поділу майна, заявниця ОСОБА_1 припинила виконання в повному обсязі їх домовленостей з приводу його спілкування з малолітнім ОСОБА_15, прийняла рішення щодо її проживання з дітьми в Австрії. Попередньо ним було дано згоду на перетин дітьми кордону в супроводі матері, яку йому прийшлося скасувати тільки тому, що ОСОБА_1 не завжди надавала йому можливість поспілкуватися з сином. Під час скасування наданих ним дозволів на перетин дітьми кордону України в супроводі матері, він не мав можливості обмежитися тільки скасуванням дозволу щодо ОСОБА_15, а дочка ОСОБА_12 не зверталася до нього з проханням надання їй дозволу. За наявності такого звернення від дочки їй надав би такий дозвіл.

Будь-яких образ на адресу ОСОБА_1 він не висловлював, образи мали місце з її боку на його адресу, а також не розповсюджував будь-якої негативної інформації серед її колег по роботі, з роботи ОСОБА_1 звільнилася за власним бажанням.

Не визнав твердження ОСОБА_1, що він виселив її та сина з будинку в Суботцях, оскільки вони в цьому будинку постійно не проживали, крім того заявниця самостійно залишила цей будинок та мала

можливість забрати з нього всі свої речі. У той же час ОСОБА_6 пояснював, що 19.03.2019 року він пішов з родини і сказав, що буде жити з іншою жінкою у будинку в селі Суботці.

Категорично заперечив будь-які факти фізичного насильства щодо дітей, а відсутність фізичного насильства з його боку по відношенню до самої заявниці остання підтвердила в судовому засіданні.

Заперечив, що 12.12.2019 року мало місце викрадення ним сина ОСОБА_15 з Австрії. Повідомив, що він зі згоди сина вивіз його з Австрії до України, що це відповідало і волі, і бажанню дитини, оскільки син не розуміє німецьку мову, йому не цікаво там навчатися. Під час переїзду вони пересувалися в комфортних для сина умовах.

У той же час ОСОБА_6 підтвердив, що малолітній син ОСОБА_15 був документований паспортом. Однак він звернувся до міграційного центру Готово в м. Києві за отриманням закордонного паспорту на сина ОСОБА_15, який на той час перебував в Австрії, оскільки, подорожуючи територією Австрії за відсутності в ОСОБА_15 паспорта, мав проблеми з підтвердженням особи дитини. Під час отримання повторного паспорта він пред'явив свідоцтво про народження ОСОБА_15, яке була отримано ним повторно. Під час оформлення паспорта з'ясувалося, що попередній паспорт на сина ОСОБА_15 було видано на підставі свідоцтва про його народження, яке містило дані про те, що дитина народилася в місті Кропивницькому, а пред'явлене ним повторне свідоцтво про народження містило дані, що дитина народилася в місті Києві. При з'ясуванні таких суперечностей, відповідними посадовими особами було прийнято рішення про анулювання попереднього паспорта сина.

Як заінтересована особа ОСОБА_6, так і його представник, під час судового розгляду заяви ОСОБА_1 про видачу обмежувальних приписів визнавали, що при передаванні 12.12.2019 року неповнолітньою дочкою ОСОБА_24 ОСОБА_6 малолітнього ОСОБА_15 ОСОБА_6 передав, а дочка забрала його паспорти, як український так і закордонний. Крім того, ОСОБА_6 підтвердив, що він написав розписку про те, що отримав сина ОСОБА_15 і зобов'язується його повернути до 20-00 години 12.12.2019 року за місцем його проживання - АДРЕСА_1. Повернути сина за місцем проживання в Австрії ОСОБА_26 обіцяв і самому ОСОБА_15. Проте, 12.12.2020 року ОСОБА_6 сина за адресою, де ОСОБА_15 проживав станом на 12.12.2019 року, не повернув. Не повернувши сина ОСОБА_15 12.12.2019 року за місцем проживання, він не повідомив матір дитини про місце перебування сина та його стан. Заявницю про те, що малолітній син ОСОБА_15 знаходиться з ним в Україні ОСОБА_6 повідомив пізніше.

Тільки 18.12.2019 року адвокат ОСОБА_6. повідомив навчальний заклад Республіки Австрія, в якому на той час навчався ОСОБА_15 про те, що дитина перебуває під опікою батька; неповнолітній ОСОБА_15 не перебував ні в минулому, ні в даний час безперервно в Австрії, тому загальне обов'язкове навчання ОСОБА_15 не стосується (а.с. 87 т. 1).

Також ОСОБА_6 підтвердив у судовому засіданні, що він отримує в Республіці Австрія соціальну допомогу на дітей. Вказав, що він, в тому числі і за рахунок отримуваної соціальної допомоги на дітей, здійснює оплату всіх необхідних платежів щодо утримання будинку в АДРЕСА_1, комунальних послуг, забезпечення будинку паливом, оплати навчання дітей, страхових платежів.

Нерухоме майно в Республіці Австрія є його приватною власністю, саме тому ним і порушено питання щодо звільнення будинку в АДРЕСА_1, виключно ОСОБА_1 та її батьками, які там проживають. Дочка ОСОБА_12 може проживати в будинку, однак з ним мають погодити кандидатуру домашньої робітниці. Визнав, що автомобіль, яким користувалася ОСОБА_1 в Австрії, у травні місяці передав на ремонт і не повернув останній.

Також зазначав, що ОСОБА_1 не має прав на керування транспортним засобом у Республіці Австрії, взагалі не досить добре керує транспортним засобом, а тому він боявся, що з нею та машиною може щось трапитися, ніс особисту відповідальність за те, що вона керувала автомобілем. У той же час ОСОБА_6 підтвердив, що з 2012 року ОСОБА_1 керувала автомобілем в Австрії і вказав, що на рахунку ОСОБА_1 залишилися належні йому 19 000 Євро, за вона мала можливість придбати автомобіль. Ним також пред'являлися вимоги особисто та через австрійського адвоката ОСОБА_37. про звільнення нею належного йому будинку в Австрії, така вимога заявлена ним і в судовому порядку. Крім того, у судовому порядку заявлено вимоги про зобов'язання ОСОБА_1 повернути йому грошові кошти в розмірі 26 мільйонів гривень, як такі, що безпідставно отримані, оскільки

заявниця не виконала їх домовленості щодо його участі у вихованні сина ОСОБА_15 та спілкування з ним, а також проживання і навчання сина в Україні, що буде кращим для дитини, ніж його проживання та навчання в Австрії. В той же час, заперечуючи вчинення відносно заявниці домашнього, а саме економічного насильства, посилався на те, що він перерахував на рахунок ОСОБА_1 26 500 000 гривень. Стверджував, що за час перебування сина з ним, мати і сестри ОСОБА_15 не телефонували, мати на його дзвінки не відповідала, останні з ОСОБА_15 спілкуватися не бажали.

З приводу подій, що мали місце 15.01.2020 року пояснив, що ОСОБА_1 викрала сина зі школи всупереч волі дитини та осіб, які забезпечували фізичну охорону дитини, а також діям вчительки і адміністрації школи, чим вчинила насильство щодо сина, учнів класу, де син навчався, вчительки. При цьому ОСОБА_1 скористалася допомогою її адвоката та найнятих нею ж озброєних осіб. Автомобіль, в якому знаходилася заявниця з дочкою ОСОБА_13 і сином ОСОБА_15, зупинили працівники поліції. Він та представники органу опіки міста Кропивницького також прибули на місце події. ОСОБА_1 утримувала сина в автомобілі протягом тринадцяти годин, позбавила сина можливості пересуватися, не надала доступу до дитини з метою визначення стану його здоров'я. Наполягав, що поведінка матері під час її перебування з малолітнім сином в автомобілі суперечила інтересам дитини. З цього приводу комісією Управління з питань захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького було складено акт, в якому рекомендовано передати дитину йому. Після подій, що мали місце 15 січня 2020 року і до того часу, коли ОСОБА_1 повідомила в судовому засіданні, що ОСОБА_15 проживає з нею в м. Києві, йому не було відомо де перебуває син. Однак за вказаною ОСОБА_1 адресою син був також відсутній. У подальшому, 18.02.2020 року він зустрів сина на вулиці з невідомою для нього особою і забрав дитину. Вказав, що дитина знаходиться з ним, переведена на домашню форму навчання, з сином працює педагог і психолог.

Разом з тим ОСОБА_6 визнав, що 15.01.2020 року він спілкувався з сином у той час, коли ОСОБА_15 з матір'ю та сестрою перебували в автомобілі, після 18 год. 55 хв. з ОСОБА_1 за участі адвоката відбулися переговори, дитина відповіла прокурору, що бажає жити з матір'ю. Наразі, на час розгляду справи, він не надає можливості ОСОБА_1 у будь-який спосіб спілкуватися з сином і не бажає цього робити, ОСОБА_15 перебуває під охороною.

ОСОБА_6 наполягав, що він не вчиняв і не вчиняє будь-якого насильства по відношенню до заявниці та дітей. З дітьми у нього завжди були добрі стосунки до того часу, як ОСОБА_1 налаштувала дочок проти нього, йому здається, що колишня дружина робить це з метою вимагання в нього грошей. Заявлені ним спори для вирішення в судовому порядку не є домашнім насильством. Просив у задоволенні вимог ОСОБА_1 про видачу обмежувальних приписів відмовити.

Представник заінтересованої особи - Управління захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького, будучи присутнім у судовому засіданні, пояснив суду, що він після отримання повідомлення про те, що невідомі особи викрали дитину зі школи, особисто перебував на місці події 15.01.2020 року в м.Кропивницькому для перевірки рівня безпеки дитини. З'ясувалося, що хлопчик - ОСОБА_27 - знаходиться в автомобілі з матір'ю, автомобіль був заблокований, на місці події було багато поліції, були озброєні охоронці. На місце події також прибув лікар, щоб оглянути дитину, однак мати не надала такої можливості, а тому відносно неї було складено протокол про адміністративне правопорушення. За результатами встановлення рівня безпеки дитини, комісія дійшла висновку, що дитину необхідно передати батьку. Також підтвердив, що він особисто не висував вимогу ОСОБА_1 надати можливість оглянути дитину, оскільки вони були закриті в машині, на місці події було багато працівників правоохоронних органів, а також охоронців, йому та іншим членам комісії перешкождали потрапити до машини з дитиною. Крім того, представник пояснив, що на його думку, дії ОСОБА_1 вчинялися не в інтересах дитини.

Представники заінтересованих осіб - Органу опіки та піклування Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації та Служби у справах дітей та сім'ї Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації - в судовому засіданні під час розгляду заяви ОСОБА_1 відсутні, до суду подано заяви про розгляд справи без участі представників органу опіки та піклування Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації та Служби у справах дітей та сім'ї Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації.

Допитані в судовому засіданні свідки дали такі показання.

Свідок ОСОБА_11 показала суду, що тривалий період часу в неї складні відносини з батьком, оскільки він ображав її та сестру ОСОБА_28, налаштовував їх проти мами, а мама завжди говорила, що з татом необхідно налагодити стосунки. Особисто в спілкуванні з нею тато розповідав дуже бридкі його інтимні відносини з матір'ю, на її заперечення щодо небажання це вислуховувати погрожував застосуванням фізичної сили. Взагалі їй стало дуже важко психологічно і вона не може спілкуватися з батьком після того, як він запросив її на свій день народження, на святкування якого також була запрошена його коханка, яку він цілував і обіймав в її (свідка ОСОБА_11) присутності. Мама пішла з родини, оскільки вже у 2019 році батько почав її ображати і принижувати, хоча раніше в них були дуже гарні стосунки. Одного разу мама телефонувала й розповіла, що приходив тато та штовхнув її та ОСОБА_28, просила приїхати додому. В цей день мама і ОСОБА_29 були дуже схвильовані, а ОСОБА_15 запитував, чи тато хоче його забрати. Тато завжди говорив ОСОБА_15, що його забере, тому ОСОБА_15 боявся, що він його забере і завжди говорив, що хоче жити з мамою. Наразі ОСОБА_29 дуже боїться тата. Восени 2019 року він казав ОСОБА_30: «Я тебе зараз ударю». Коли тато забрав ОСОБА_15 для зустрічі в Фойтсберзі, то він обманув ОСОБА_15, що вони поїдуть в кафе, яке знаходиться далеко і до якого їхати довго та сказав ОСОБА_15, що він може поспати. Коли ОСОБА_15 прокинувся, тато сказав, що вони їдуть в Україну і ОСОБА_15 плакав, тому що хотів до мами, тато говорив йому, що мама приїде і він буде жити з нею в Україні. Про це ОСОБА_15 розповідав, коли вони з мамою забрали його зі школи в місті Кропивницькому. ОСОБА_15 був дуже радий, коли вони з мамою його забрали і боявся, щоб тато його не забрав знову. Ще ОСОБА_15 розповідав їй, що тато говорив йому, що мама не хоче з ним (ОСОБА_15) бачитися та що вона (свідок) та ОСОБА_29 також не бажають з ним (ОСОБА_15) спілкуватися. Коли, 15 січня 2020р. вони приїхали до школи забрати ОСОБА_15, мама забрала ОСОБА_15 і передала їй, а вона (свідок) винесла ОСОБА_15 зі школи, при цьому охоронники поводити себе агресивно, один з них її вдарив. Мама ще залишилася в школі, а вони з братом були в машині. У подальшому автомобіль, в якому вони перебували, був заблокований озброєною поліцією. В той час, коли вони були заблоковані в машині, тато рази три говорив з ОСОБА_15. Вони знаходилися в машині 13 годин і не могли вийти. Також повідомила, що тато обіцяв, що будинок в Австрії буде їхнім, доки ОСОБА_15 не виповниться 14 років. У будинку в Фойтсберзі проживали вона - свідок, мама, ОСОБА_29 та ОСОБА_15. Невдовзі після того, як ОСОБА_15 забрав тато, вони одразу ж отримали вимогу адвоката батька про виселення з будинку. На час свідчень у будинку проживає ОСОБА_29 з бабусею та дідусем по маминій лінії. Зі слів мами, зараз ОСОБА_15 у тата. ОСОБА_15 з ними не спілкується, від чого свідок дуже страждає, оскільки ОСОБА_15 їй говорив, що бажає жити з ними, з цього приводу вони знімали відео, яке відсилали батьку. Свідок також вказала, що її особисто тато бив дуже багато разів. Тато часто говорив їй про маму неприємні речі, однак мамі вона цього не переказувала, оскільки їй це було незручно. На теперішній час тато не приймає участі у матеріальному забезпеченні дітей, її навчання оплачує мама. Вона відвідує фітнес клуб, що було оплачено батьком під час укладення контракту на її проживання у гуртожитку і від цього не можна було відмовитися, оскільки за відмову передбачено штраф.

Свідок ОСОБА_31, мати заінтересованої особи ОСОБА_6 показала, що за 22 роки спільного життя її сина з ОСОБА_1 її син ніколи не був кривдником. Син весь час забезпечував сім'ю, діти ніколи не скаржились з приводу того, що їх били або ображали. Заявниця ОСОБА_1 є властною жінкою, сама вирішує всі питання. Свою заяву, в якій характеризувала ОСОБА_1 позитивно, свідок відкликала, оскільки цю заяву їй продиктувала невістка. Так само і з цих же причин вчинив її чоловік зі своєю заявою відносно невістки. Зараз ОСОБА_15 проживає з батьком, адресу його проживання свідок повідомити суду відмовилася. Також вказала, що на даний час у ОСОБА_15 телефону не має, про маму ОСОБА_15 нічого не говорив, з батьком спілкується добре. Зі слів сина відомо, що шлюб розпався через те, що дружина домінувала над ним. З онуками вони спілкувалися рідко. З сином свідок почала спілкуватися з грудня місяця 2019 року. Коли син забрав ОСОБА_15 з Австрії, то свідок була проти, вважала, що дитині буде краще з мамою, тепер так не вважає. У той же час свідок повідомила, що не вважає нормальним те, що ОСОБА_15 не спілкується з сестрами та мамою.

Свідок ОСОБА_32, охоронець ОСОБА_6, показав суду, що у нього добрі відносини з ОСОБА_6, він ніколи не бачив, щоб ОСОБА_6 кривдив дітей чи дружину. Був свідком, як ОСОБА_15 у присутності ОСОБА_34 та його співмешканки говорив, що хоче жити в Україні, однак боїться, що мама його вивезе до Австрії в багажнику. У свідка склалося враження, що ОСОБА_15 боявся маму, коли говорив, що вона його вивезе. ОСОБА_1 боялися всі працівники підприємства.

Свідок ОСОБА_35, охоронець ОСОБА_6, підтвердив, що в його присутності ОСОБА_1 приїздила за своїми речами до будинку в Суботцях, у цей час ОСОБА_6 був спокійний, його співмешканка також була в будинку. За час роботи в ОСОБА_6 він не спостерігав скандалів, а також сварок та образ між ОСОБА_6 та ОСОБА_1.

Свідок ОСОБА_5 показала, що колишнє подружжя ОСОБА_36 знає з 2009 року, мала з ними приятельські стосунки, на той час до неї був високий рівень довіри. Вона безпосередньо надавала юридичну допомогу ОСОБА_6 щодо питань, пов'язаних із його бізнесом, укладала договори на придбання земельних ділянок для здійснення господарської діяльності, а також надавала правову допомогу з інших питань. Подружжя було зразковим, ніколи не чула сварок між ними. В березні 2019 року їй стало відомо, що подружжя розлучається. ОСОБА_6 підтвердив, що має іншу жінку, а з дружиною розлучається. ОСОБА_6 ознайомив її з електронною версією його книги - моє життя. Повідомив їй, що мета написання цієї книги - ознайомити оточуючих про його подружнє життя, щоб не пояснювати мотивів залишення ним сім'ї. ОСОБА_37 в книзі називав тільки «вона», описував свою нову кохану, а також його стосунки з дочками та сином. В книзі також йшлося про те, що він скасовує свої домовленості з приводу будинку в Фойтсберзі, а саме, що будинок є родинним і своє бажання, щоб ОСОБА_37 залишила будинок, забравши при цьому тільки свої особисті речі, інакше не отримає ні грошей, ні квартиру на АДРЕСА_19. Після ознайомлення з книгою свідок була здивована ставленням ОСОБА_34 до родини і запропонувала йому юридично грамотно і мирно вирішити питання з родиною шляхом укладення договору про утримання та виховання малолітнього сина, що ОСОБА_39 було проігноровано. Коли вона писала листи ОСОБА_40 про наміри ОСОБА_6 зустрічей із сином, то ОСОБА_1 завжди надавала сина батькові для зустрічей. У подальшому ОСОБА_6 повідомив їй (свідку ОСОБА_5) про те, що хоче забрати сина у ОСОБА_1. З травня 2019 року ОСОБА_6 розповсюджував інформацію, що ОСОБА_37 п'є, є поганою жінкою. ОСОБА_6 ставив перед свідком задачу щодо підготовки позовної заяви на предмет повернення йому ОСОБА_41 26 500 000 гривень, як безпідставно перерахованих з метою досягнення укладення договору про припинення права на аліменти на молодших дітей з передачею права власності на квартиру в місті Кьольфлах. ОСОБА_42 ставив задачу набирати юристів додатково та подавати до суду позови до ОСОБА_43, зокрема щодо визначення місця проживання ОСОБА_15 з ним у селі Суботці, складання графіку спілкування сина з матір'ю, отримання для нього дозволу на виїзд з ОСОБА_15 за кордон, звільнення будинку в Австрії, повернення 26 500 000 гривень. 11 жовтня 2019 року ОСОБА_6 повідомляв свідка по телефону, що він, перебуваючи в будинку в Австрії зірвався і вчинив сварку з ОСОБА_41 з рукоприкладством на очах у дітей. Після цього просив свідка домовитися з ОСОБА_41 щодо зустрічі з сином. ОСОБА_37 погодилася і його зустрічі з сином відбувалися в будинку в м. Фойтсбергу. 12 грудня 2019 року ОСОБА_6 не виконав свою обіцянку повернути сина матері за місцем їх проживання, а без згоди на те ОСОБА_1 вивіз малолітнього сина ОСОБА_15 по новому паспорту до України. В дорозі, коли ОСОБА_6 вивозив сина ОСОБА_15 до України, він телефонував їй (свідку) і свідок чула, як ОСОБА_15 плакав. ОСОБА_6 повідомляв свідку, що новий закордонний паспорт на сина було виготовлено в м. Києві в центрі Готово, це було у жовтні 2019 року, коли син перебував у Республіці Австрія з матір'ю і навчався у школі. З 12 грудня 2019 року ОСОБА_6 майже не давав можливості ОСОБА_40 спілкуватися з сином по телефону, не повідомляв місцезнаходження сина, влаштувавши ОСОБА_15 на навчання до школи в місті Кіровограді, виставив озброєну охорону сина в навчальному закладі. Весь цей час ОСОБА_37 не могла спілкуватися з сином саме з вини ОСОБА_34. В той же час ОСОБА_6 звертався за консультацією до захисника батьківських прав голови ГО «Батько має право» ОСОБА_44, на зустрічі з яким була присутня і свідок (ОСОБА_5). Під час цієї ж консультації ОСОБА_5 повідомила, що запропоновані ОСОБА_45 умови мирової угоди для ОСОБА_34 не будуть прийняті ОСОБА_41, на що ОСОБА_46 повідомив метод примусити ОСОБА_37 погодитися на такі умови. Запропонований метод був не прийнятним. ОСОБА_6 до свідка більше не прислухався, його дії були спрямовані на помсту ОСОБА_40. 16 січня 2020 року ОСОБА_6 повідомив їй, як він доклав всіх зусиль щодо затримання ОСОБА_43 з сином, коли вона забрала ОСОБА_15 зі школи, те, що ОСОБА_37, сина і дочку ОСОБА_13 майже тринадцять годин тримали в автомобілі. Після таких подій свідок ОСОБА_5 запропонувала ОСОБА_40 свою допомогу, на яку ОСОБА_1 погодилася і за відсутності ОСОБА_43 малолітній ОСОБА_15 перебував під наглядом матері свідка ОСОБА_5 17 лютого 2020 року, коли ОСОБА_15 перебував із матір'ю свідка, хлопчика було викрадено невідомими особами із застосуванням фізичної сили щодо її матері, при цьому було відібрано її речі, серед яких був мобільний телефон та грошові кошти. Стверджувала, що її мати знає особисто ОСОБА_34 і

повідомила, що ОСОБА_6 не приймав участі у відібранні в неї ОСОБА_15 . З 18 лютого 2020 року ОСОБА_6 не повідомляє ОСОБА_40 про те, де знаходиться їх син.

Заслухавши у судовому засіданні учасників справи, допитавши свідків ОСОБА_11 , ОСОБА_31 , ОСОБА_35 , ОСОБА_32 , ОСОБА_5 , дослідивши наявні у матеріалах справи докази, суд прийшов до висновку, що вимоги ОСОБА_1 про видачу обмежувальних приписів відносно ОСОБА_6 підлягають частковому задоволенню, з таких мотивів.

Державами-членами Ради Європи, в тому числі і Республікою Австрія ратифіковано Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами, яку відкрито для підпису в Стамбулі (Туреччина) 11 травня 2011 року.

07.11.2011 року Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульську конвенцію) було підписано Україною.

На виконання Стамбульської конвенції ВР України 07.12.2017 року прийнято Закон «Про запобігання та протидію домашньому насильству».

Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами свідчить про домовленість Держав - членів Ради Європи та інших держав, які підписали цю конвенцію щодо її застосування до всіх форм насильства стосовно жінок, у тому числі домашнього насильства, яке зачіпає жінок непропорційно.

Статтями 4, 7 Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами визначено, що: сторони вживають необхідних законодавчих та інших заходів для підтримки та захисту прав кожного, особливо жінок, на те, щоб жити без насильства як в публічній, так і в приватній сферах; сторони вживають необхідних законодавчих та інших заходів для прийняття та здійснення загальнодержавної ефективної, усеосяжної та скоординованої політики, яка охоплює всі відповідні заходи для запобігання всім формам насильства та для боротьби з усіма формами насильства, які підпадають під сферу застосування цієї Конвенції, і пропонують цілісну відповідь насильству стосовно жінок. Сторони забезпечують, щоб у політиці, зазначеній у пункті 1, у центрі всіх заходів були права жертви та щоб така політика здійснювалася за допомогою ефективного співробітництва між усіма відповідними органами, установами та організаціями.

Правовідносини, що склалися між учасниками справи, зокрема заявницею ОСОБА_1 та заінтересованою особою ОСОБА_6 , регулюються спеціальним Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», а також міжнародно-правовими актами.

Статтею 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначено значення термінів, які вживаються в цьому ж законі, зокрема:

домашнє насильство - діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала, а також погрози вчинення таких діянь;

економічне насильство - форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру;

психологічне насильство - форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність

викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи;

фізичне насильство - форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, моржування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру.

З аналізу положень Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», домашнє насильство - це намагання однієї людини контролювати іншу, використовуючи різноманітні тактики, які можуть включати як кримінальні, так і не кримінальні діяння. Таке насильство відбувається в особистій сфері життя, однак не є проблемою приватною.

Частиною другою статті 3 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», визначено перелік осіб, на яких поширюється дія законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству незалежно від факту спільного проживання серед яких - колишнє подружжя, батьки (мати, батько) і дитина (діти).

Відповідно до правил статті 81 ЦПК України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим кодексом.

Статтею 82 цього Кодексу визначено, що обставини, які визнаються учасниками справи, не підлягають доказуванню, якщо суд не має обгрунтованого сумніву щодо достовірності цих обставин або добровільності їх визнання. Обставини, які визнаються учасниками справи, зазначаються в заявах по суті справи, поясненнях учасників справи, їхніх представників.

Відповідно ч.3 ст.293, норм Глави 13 ЦПК України, заявлені ОСОБА_1 вимоги розглядаються судом у порядку окремого провадження.

Правилами статті 294 ЦПК України встановлено порядок розгляду справ окремого провадження, відповідно до якого, під час розгляду справ окремого провадження суд зобов'язаний сприяти учасникам справи у здійсненні та охороні гарантованих Конституцією і законами України прав, свобод чи інтересів фізичних або юридичних осіб, вживати заходів щодо всебічного, повного і об'єктивного з'ясування обставин справи. З метою з'ясування обставин справи суд може за власною ініціативою витребувати необхідні докази. Справи окремого провадження розглядаються судом з додержанням загальних правил, встановлених цим кодексом, за винятком положень щодо змагальності та меж судового розгляду.

Згідно правил ст. 350-2 ЦПК України, заява про видачу обмежувального припису може бути подана особою, яка постраждала від домашнього насильства або її представником у випадках, визначених Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству».

Судом встановлено, що заявниця ОСОБА_1 та заінтересована особа ОСОБА_6 з 02.08.1997 року перебували в зареєстрованому шлюбі, від цього шлюбу мають повнолітню дочку - ОСОБА_11, неповнолітню дочку - ОСОБА_10, ІНФОРМАЦІЯ_4, малолітнього сина - ОСОБА_9, ІНФОРМАЦІЯ_5 (а.с. 17, 19-21 т.1).

12 квітня 2019 року в місті Кропивницький Кіровоградської області було укладено договір про поділ майна подружжя між ОСОБА_6 та ОСОБА_1, який посвідчений приватним нотаріусом Кропивницького нотаріального округу Кіровоградської області Бондаренко А.В., зареєстрований в реєстрі за №1606 (а.с. 22-37 т.1).

Відповідно до змісту зазначеного Договору про поділ майна подружжя, мета його укладення - припинити право спільної сумісної власності подружжя щодо зазначеного у пункті 2 цього договору майна, керуючись, при цьому, принципом добровільності визначення способів поділу спільного майна подружжя, сторони дійшли взаємної згоди про поділ майна, набутого ними під час перебування в зареєстрованому шлюбі у спільну сумісну власність.

За взаємною згодою та домовленістю сторін за зазначеним Договором про поділ майна подружжя (п.3, п.4), в особисту приватну власність ОСОБА_6 перейшли: земельні ділянки визначені пунктом 2.1.; квартира 3 (відповідно п.2.2. цього договору - квартира АДРЕСА_7); машиномісце НОМЕР_12 визначене у п.2.3., нежитлова будівля, визначена у п. 2.3., частки в статутному капіталі товариств та господарств, визначені п.2.5, грошові кошти, які перебувають на особистих розрахункових (карткових) рахунках в Україні та за кордоном ОСОБА_6; в особисту власність ОСОБА_1 - квартира 1 визначена у п.2.2. цього договору (квартира АДРЕСА_8), машиномісце 3 визначене у п.2.3., грошові кошти, які перебувають на особистих розрахункових (карткових) рахунках в Україні та за кордоном ОСОБА_1.

Згідно п.5 Договору про поділ майна подружжя, за домовленістю сторін, ОСОБА_6 зобов'язався ОСОБА_1 протягом місяця з дня укладання даного договору відчужити за договором дарування квартиру 2, визначену у пункті 22 договору (квартира АДРЕСА_5) та машиномісце 1, визначене п. 2.3. даного договору. Підписання цього договору сторонами свідчить про відсутність у них один до одного будь-яких претензій фінансового та майнового характеру.

Згідно пояснень сторін в судовому засіданні, договір дарування заявниці ОСОБА_1 квартири АДРЕСА_5, на виконання п.5 Договору про поділ майна подружжя, був укладений ОСОБА_6 на початку грудня 2019р.

Відповідно до правил статей 60, 69, 70 Сімейного кодексу України: майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один із них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу); дружина і чоловік мають право розділити майно за взаємною згодою; у разі поділу майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, частки майна дружини та чоловіка є рівними, якщо інше не визначено домовленістю між ними або шлюбним договором на поділ майна.

З огляду на положення статей 60, 69, 70 СК України, а також умов укладеного 12.04.2019 року подружжям ОСОБА_36 Договору про поділ майна подружжя, частки майна, що відійшли ОСОБА_6 та ОСОБА_1 не є рівними.

Також, ОСОБА_6, відповідно договору купівлі-продажу, укладеного між ОСОБА_47 та ОСОБА_48, є власником ділянки під забудову, загальною площею 4136 за адресою АДРЕСА_9 - з 22.04.2010 року; відповідно до договору купівлі-продажу, укладеного 12.11.2015 року між ОСОБА_72 і ОСОБА_6, останній є власником земельної ділянки під забудову, площа ділянки НОМЕР_2, площа під забудову НОМЕР_3, адреса - АДРЕСА_10 (а.с. 38-39, 40-41).

Крім того, учасники справи, а саме - заявниця ОСОБА_1 та заінтересована особа ОСОБА_6 визнали, що за адресою - АДРЕСА_1 знаходиться житловий будинок, а за адресою - АДРЕСА_11, що зареєстровані на праві власності за ОСОБА_6. Поділ нерухомого майна, що в Республіці Австрія, а саме - дві земельні ділянки, будинок та квартиру в добровільному порядку ОСОБА_6 та ОСОБА_1 не здійснювали.

Учасники справи також визнали, що заявниця ОСОБА_1 впродовж лютого-березня 2019 року подарувала ОСОБА_6 свої частки в статутному капіталі низки господарських товариств, а саме: ТОВ «Франк Моторс», СТОВ «Вікторія-Агро», ТОВ «Компанія Агромир», ТОВ «Клуб розвитку та впровадження НОУТІЛЛ технологій в Україні», ТОВ АПФ «Калина», ТОВ «Веда Плюс», ТОВ «Агроіскра», ПП «Техно-Сіті», ПП «Агрофірма «Могутне», СГ «Дружба». ОСОБА_6 у січні 2019 року здійснив переказ на банківський рахунок ОСОБА_1 грошових коштів у розмірі 26 591 000 гривень.

Рішенням Печерського районного суду м. Києва від 17 липня 2019 року за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_6 шлюб між ОСОБА_6 та ОСОБА_1 було розірвано (а.с.18 т.1).

Зі змісту зазначеного рішення Печерського районного суду м. Києва від 17 липня 2019 року про розірвання шлюбу вбачається, що вимогу про розірвання шлюбу позивачка обґрунтувала тим, що спільне життя її та відповідача не склалося, подружжя не підтримує сімейних відносин. При розгляді цієї справи судом було встановлено, що сторони проживали однією сім'єю, проте, як і зазначила

позивачка, вона та відповідач, як подружжя, тривалий час не підтримують сімейних відносин, не ведуть спільного господарства, не мають взаємних прав та обов'язків, позивачка вказала про відсутність намірів відновлювати шлюбні стосунки з відповідачем. Встановлені обставини свідчили про те, що між сторонами сімейні відносини відсутні.

За даними довідок про місце реєстрації, виданих міською громадою Фойтсберг, основне місце проживання в Республіці Австрія зареєстровано за адресою АДРЕСА_1 : ОСОБА_1 та ОСОБА_9 - з 10.06.2013 року; ОСОБА_10 - з 07.09.2012 року (а.с. 42-43 із зворотом, 44-45 із зворотом, 46-47 із зворотом т.1).

24 травня 2019 року Федеральною гімназією Кьофлаха видано довідку-підтвердження, про те, що учениця ОСОБА_50 , яка народилася ІНФОРМАЦІЯ_6 , мешкає за адресою: АДРЕСА_12 навчальному році відвідувала 5а клас (а.с. 54-55 том №1).

12 вересня 2019 року Державною школою Фойтсберга видано довідку-підтвердження відвідування школи, відповідно до змісту якої, ОСОБА_51 , який народився ІНФОРМАЦІЯ_7 , що мешкає за адресою: АДРЕСА_13 навчальному році відвідував 1с клас, з 09.09.2019 р. до 10.07.2020р. 18 вересня 2019 року Соціальним центром Фойтсберга видано довідку-підтвердження, якою підтверджено, що ОСОБА_51 , ІНФОРМАЦІЯ_8 відвідував дитячий садок Шіллерштрассе організації Фольксхільфе у період з 01.10.2015 р. по 05.07.2019 р. із розрахунку 40 годин на тиждень. Витрати на обслуговування, у тому числі витрати на догляд і плата за матеріали на цей період були сплачені його батьком, ОСОБА_48 (а.с.50-51, 52-53 том №1).

За даними повідомлень податкової інспекції Дойчландсберг Лайбнітц Фойтсберг від 22 жовтня 2018 року та 10 жовтня 2019 року, ОСОБА_6 повідомлялося про призначення йому сімейної допомоги на дітей ОСОБА_9 , ОСОБА_20 , ОСОБА_11 починаючи з вересня 2012 року по травень 2013р. на 2 дітей, з червня 2013р. по вересень 2019р. - на 3 дітей, з жовтня 2019р. по листопад 2020 - на 2 дітей, з грудня 2020р. по листопад 2022 року - на 1 дитину, та податкове вирахування на дітей (а.с.88-93 том №1).

За даними довідок про реєстрацію місця проживання осіб, від 28.01.2020 року № № 11549132, 11549097, місце проживання ОСОБА_6 з 06.08.2019 року зареєстровано за адресою - АДРЕСА_14 ; ОСОБА_1 з 20.01.2020 року зареєстровано за адресою - АДРЕСА_2 (а.с. 97, 98 т.1).

Зі змісту наданої суду заявницею ОСОБА_1 її ж електронної переписки з представником заінтересованої особи ОСОБА_6 щодо зустрічей останнього з сином ОСОБА_15 вбачається, що ОСОБА_6 повідомляє про намір ОСОБА_54 отримати сина ОСОБА_15 : на два дні, у зв'язку з чим дитину необхідно передати 20.09.2019 року о 15 00 год. біля Ратхауза в Фойтсберзі, а ОСОБА_6 зобов'язується повернути дитину 22 вересня в 18 00 біля Ратхауза в Фойтсберзі; у день народження сина ІНФОРМАЦІЯ_3 надати дитину з 16-00 до 11-00 год. з передачею дитини також біля Ратхауза в Фойтсберзі; надати підтвердження перебування з сином з 11.10.19 з 18-00 до 13.10.19 17-00 та передачу дитини біля Ратхауза в Фойтсберзі. ОСОБА_1 , в свою чергу, погоджує запити батька на зустрічі з сином та підтверджує передачу сина батькові для спілкування у дати, запитані батьком. Також представником ОСОБА_6 12.09.2019р. порушувалося прохання повідомити причини не спілкування сина ОСОБА_15 телефоном з батьком і повідомити, за яким телефонним номером він може регулярно спілкуватися з сином, на яке ОСОБА_1 цього ж дня надала відповідь, відповідно якої обіцяла надалі перевіряти, чи телефонував ОСОБА_15 батькові (а.с. 56-63 том №1).

Крім того, зі змісту електронного листування заінтересованої особи ОСОБА_6 та заявниці ОСОБА_1 , що надала суду представник ОСОБА_7 , судом встановлено, що: ОСОБА_6 08 травня 2019 року переписується щодо порядку зустрічей з сином, а 10 травня 2019 року попереджає про скасування їх домовленостей, якщо не буде мати можливості спілкуватися кожен день із сином. 20 травня 2019 року отримує повідомлення, що може забрати ОСОБА_15 з гімнастики та зауваження що його звернення є хамськими. 22 травня 2019 року ОСОБА_6 пише, що він протягом 17-ти діб не спілкувався з сином, побачився з ним тільки 22.05.2019 року, що його не влаштовує. Змушений звернутися до органів опіки про встановлення графіку спілкування з дитиною, в чому просив сприяти, а у разі вчинення перешкод буде змушений подати позов про встановлення місця проживання сина з ним. 23 травня 2019 року ОСОБА_55 повідомляє ОСОБА_6 , що з 17 днів він не

бажав бачити сина 14, спілкувався по телефону кожного дня. 1 липня 2019 року ОСОБА_6 пропонує забрати сина третього липня в Києві, або ввечері в Кропивницькому 4 липня. Отримує відповідь, що вони їдуть відпочивати, ОСОБА_15 можна буде забрати 10 липня. 21 липня 2019 ОСОБА_6 цікавиться про плани сина на серпень, коли зможе його забрати, про плани ОСОБА_1 на Фойтсберг до вересня. 21 липня 2019 року отримує відповідь від ОСОБА_56, що ОСОБА_15 буде в Києві, може розглянути його пропозиції про зустріч з сином, їхати в Фойтсберг не збирається. 22 липня 2019 року ОСОБА_6 повідомляє, що все підпише. Ставить питання, де син буде реально проживати, стверджує, що сину з ним краще, дякує за 10 днів. Ще один лист від 22 липня 2019 року, де ОСОБА_6 пише, що він за те, щоб син проживав у Кропивницькому, наводить аргументи, повідомляє, що підпише будь-який варіант: Київ, Кропивницький. 9 серпня 2019 року ОСОБА_6 цікавиться витратами на дітей. «Повідомляй, що ОСОБА_57 можеш давати на свій розсуд, не буде давати не буде брати Суду по розподіленню часу дитини не буде. Принижуватися і просити більше нічого нікого ніколи не буду». 10 серпня 2019 року ОСОБА_55 повідомляє про рішення, що ОСОБА_15 буде ходити в школу в Австрії. 26 серпня 2019 року ОСОБА_55 пише, що не може дати розклад перебування ОСОБА_15 в Австрії і Україні, запитує чи може вона спокійно з родиною виїхати до Австрії без будь-яких перешкод з його боку. 27 серпня 2019 року ОСОБА_6 відповідає, що сину в Кропивницькому буде краще, просить зупинитися і залишити його в спокої. Повідомляє, що з нею буде спілкуватися тільки про розпорядок побачень з сином. Пише: «Роби, що хочеш. Ти для мене, як людина після опікунської ради не існуєш, читати буде тільки текст щодо побачення з сином». Стверджує, що жодна Австрія і матір не дадуть сину впевненість в собі, мовну культуру, цілісність, свідомість, що він належить до нації, стверджує, що вона не має права своїми рішеннями позбавляти ОСОБА_15 батька. ОСОБА_1 пише: «Ти не зможеш мені перешкодити, але своєю злобою нашкодиш ОСОБА_15, оскільки дитина буде змушена пропустити перший дзвоник». 1 вересня 2019 року лист ОСОБА_1: «Купи завтра машину. І ніхто ходити пішки не буде. Я тобі на спільній картці залишив своїх 18 тис євро. Ти не вмієш їздити за кермом. Це моя кримінальна відповідальність. У тебе немає австрійського посвідчення водія. ОСОБА_57 до 4 класу включно буде привозити і відвозити автобус. Не приліпляй туди ОСОБА_57».

11 жовтня 2019 року ОСОБА_1 пише представнику ОСОБА_6, що їй щойно стало відомо, що вчора ОСОБА_6 зустрічався з її юристами, що супроводжують її у справі про встановлення місця проживання дитини. Характер цієї зустрічі, а також інші дії, які відбуваються за її спиною, в тому числі таємниче скасування дозволу на виїзд дітей за кордон, викликають сумніви і недовіру щодо подальших дій ОСОБА_34. Враховуючи психоемоційний стан дитини після відвідування батька, налаштування батьком сина проти жінок взагалі, і проти матері і сестер, вона скасовує попередні домовленості щодо самостійного відвідування ОСОБА_15 батька, 8 жовтня 2019 року ОСОБА_1 писала представнику ОСОБА_6, що 11 жовтня 2019 року ОСОБА_15 можна буде забрати в 19-10 за адресою в Кьольфлаху (а.с.34-59 том №2).

За наданими Головним центром обробки спеціальної інформації відомостями про осіб, які перетнули державний кордон України, вбачається що дитина ОСОБА_27, ІНФОРМАЦІЯ_8 у період вересень 2017 року - березень 2019 року в середньому, щодвотижні, перетинав державний кордон України в напрямку виїзду та в'їзду, з обома батьками; з 26.03.2019 року - перетинав державний кордон в напрямку виїзду з України чотири рази, за згодою батька НОМЕР_4, особу дитини щоразу підтверджено паспортом серії № НОМЕР_5; 31.08.2019 року о 11:55 перетнув кордон України на виїзд транспортним засобом НОМЕР_6, його особу підтверджено тим же паспортом, за тієї ж згоди батька (а.с.124-125 том №1).

Наведені судом докази щодо добровільного розподілу учасниками справи ОСОБА_1 та ОСОБА_6 майна, набутого під час перебування у шлюбі, проживання заявниці та її з ОСОБА_6 спільних дітей в Республіці Австрія, навчання дітей у навчально-освітніх закладах цієї ж республіки, отримання ОСОБА_6 від Республіки Австрія соціальної допомоги на дітей, а також електронне листування його ж представника з заявницею ОСОБА_1 про зустрічі батька з малолітнім сином ОСОБА_15 за місцем проживання дитини в Австрії, що мало місце з добровільної на те згоди матері дитини ОСОБА_1, електронне листування заінтересованої особи ОСОБА_6 та заявниці ОСОБА_1, відомості Головного центру обробки спеціальної інформації про осіб, які перетнули державний кордон України щодо перетину кордону ОСОБА_19 за згодою батька, в період березень-серпень 2019р., наведений вище зміст показань свідка ОСОБА_5, є підставою для висновку, що між колишнім подружжям ОСОБА_36 мала місце домовленість про те, що після розірвання їх шлюбу ОСОБА_1 разом із дітьми

буде проживати в АДРЕСА_15 де діти, в тому числі і їх спільний син ОСОБА_15 , будуть отримувати освіту.

13 серпня 2019 року приватний нотаріус Кропивницького міського нотаріального округу Нікітенко О.В. посвідчив заяву ОСОБА_6 компетентним органам, а також всім, кого це стосується за належністю, яка зареєстрована в реєстрі за №1401 (а.с.79), якою останній повідомив про прийняте ним рішення щодо відмови від раніше підписаних ним заяв про згоду на тимчасові поїздки до Республіки Австрії та Об'єднаних Арабських Еміратів його малолітніх дітей, ОСОБА_10 , ІНФОРМАЦІЯ_4 та ОСОБА_9 , ІНФОРМАЦІЯ_5 , справжність підпису на яких засвідчено приватним нотаріусом Кропивницького міського нотаріального округу Нікітенко О.В. 18 лютого 2019 року за реєстровим №321, №324, від 22 лютого 2019 року за реєстровим №350, №351, від 23 березня 2019 року за реєстровим №454 та від 18 квітня 2019 року за реєстровим №600. Додатково повідомив, що не дає своєї згоди на виїзд його малолітніх дітей за межі України.

У судовому засіданні заінтересована особа ОСОБА_6 пояснював суду, що зроблена ним заява про відмову від раніше підписаних ним заяв про згоду на тимчасові поїздки до Республіки Австрії та Об'єднаних Арабських Еміратів його дітей ОСОБА_20 та ОСОБА_9 та ненадання своєї згоди на виїзд його малолітніх дітей за межі України ним було повідомлено Державну міграційну службу та надіслано повідомлення на адресу ОСОБА_1 поштою, однак належних та допустимих доказів на підтвердження зазначених обставин суду не надав.

У той же час, як вбачається зі змісту текстової звістки ОСОБА_6 від 21 грудня, отриманої ОСОБА_1 , до плану їх спілкування в судах або добровільного першою вимогою було включено повернення йому дозволу на вивезення дитини за кордон, який він видавав, а зі звістки ОСОБА_56 на ім'я представника ОСОБА_6 11 жовтня 2019 року ОСОБА_1 повідомляла, що тільки щойно довідалася про таємниче скасування дозволу на виїзд дітей за кордон (а.с.74 том №1, а.с. 57 том №2).

Отже, беручи до уваги, що заінтересована особа ОСОБА_6 , зробивши заяву про скасування наданого ним дозволу на виїзд дітей за кордон, не повідомив про це заявницю ОСОБА_1 , не вжив заходів щодо доведення його заяви до відома Державної прикордонної служби України, не мав наміру перешкоджати заявниці ОСОБА_1 виїжджати до Республіки Австрія з малолітнім сином ОСОБА_15 перед початком навчального року 31.08.2019.

04.10.2019р. за заявою ОСОБА_6 , на ім'я ОСОБА_9 , ІНФОРМАЦІЯ_7 , було оформлено паспорт громадянина України для виїзду за кордон серії НОМЕР_7 (орган видачі 8017), який видано 10.10.2019 року, що підтверджується відповіддю Державної міграційної служби України від 28.11.2019р. (а.с.126 т.1), який, в подальшому, ОСОБА_6 використав для вивезення сина ОСОБА_15 з Австрії до України, без відома матері, ОСОБА_59

Паспорт же громадянина України для виїзду за кордон серії НОМЕР_5 , оформлений 14.08.2017р. на ім'я ОСОБА_9 , ІНФОРМАЦІЯ_8 , ІНФОРМАЦІЯ_10 , згідно даних бази даних ДМС України, визнано недійсним у зв'язку з втратою (а.с.126 т.1).

З огляду на наведений вище зміст повідомлення ДМС України, суд вважає спростованими в судовому засіданні пояснення ОСОБА_6 щодо повідомленої ним суду підстави визнання недійсним закордонного паспорта сина, оформленого в 2017р. (невірне зазначення місця народження сина в свідоцтві про народження) та причини оформлення ОСОБА_6 в жовтні 2019р. іншого закордонного паспорта сина (для вільного пересування його з сином територією Австрії).

Отже, примаючи до уваги, що за наданою Державною міграційною службою України інформацією з приводу того, що за наявними даними в базі даних ДМС, паспорт громадянина України для виїзду за кордон серії НОМЕР_5 , оформлений 14.08.2017 року на ім'я ОСОБА_9 , ІНФОРМАЦІЯ_8 , 02.10.2019 року визнано недійсним у зв'язку з втратою, 04.10.2019 року на підставі заяви-анкети батька на ім'я ОСОБА_9 оформлено паспорт громадянина України для виїзду за кордон серії НОМЕР_10 , яким ОСОБА_6 посвідчив особу сина при перетині ним кордону на в'їзд в Україну 13.12.2019 року, забираючи сина для зустрічі, 12.12.2019 року написав розписку про його повернення та залишив два своїх паспорти на підтвердження виконання свого обов'язку повернути дитину за місцем проживання з матір'ю, які не витребував і станом на час вирішення справи, суд не може прийняти до уваги твердження ОСОБА_6 з приводу того, що 12.12.2019 року він не викрадав

малолітнього сина ОСОБА_15 з Австрії, де дитина проживала з матір'ю ОСОБА_1, а вивіз дитину до України на прохання хлопчика, з тих мотивів, що син бажає проживати в Україні - не можуть бути прийняті судом до уваги.

Також судом встановлено, що у провадженні Ленінського районного суду м. Кіровограда перебувала справа №405/7676/19 за позовом ОСОБА_6 до ОСОБА_1, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору - Управління з питань захисту прав дітей Міської ради міста Кропивницького про усунення перешкод у вихованні дитини та повернення дитини до України.

В межах зазначеної вище справи була вирішена заява ОСОБА_6 про забезпечення позову, зі змісту ухвали, постановленої 12.11.2019 року Ленінським районним судом м. Кіровограда встановлено, що зазначений позов ОСОБА_6 на вирішення суду було подано 16.10.2019 року, а з метою його забезпечення ОСОБА_6 просив суд застосувати встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за кордон, заборони перетинати державний кордон України та вивозити за межі України малолітнього ОСОБА_9 на підставі будь-яких документів, що посвідчують особу дитини в супроводі матері ОСОБА_1 чи будь-якої іншої уповноваженої нею особи. (а.с.119-123 том №4).

У зазначеній вище ухвалі також йдеться про те, що на обґрунтування клопотання про забезпечення позову позивач зазначив, що відповідач чинить йому (позивачу) постійні перешкоди у спілкуванні з їх спільним сином ОСОБА_9, який після розлучення залишився проживати з відповідачем, при цьому домовленості щодо участі його (позивача) у вихованні та спілкуванні з сином сторони досягти не можуть, між ними регулярно виникають сварки і непорозуміння. Конфлікт має явно виражений характер, наслідком якого є незаконні дії відповідача, пов'язані з протиправним переміщенням та утриманням їх малолітнього сина за межами України, а саме у Республіці Австрія. Позивач вважає, що відповідач таким чином створює йому штучні перепони в можливості побачитися з сином, позбавляючи його таким чином приймати участь у житті малолітнього сина.

Під час розгляду судом заяви ОСОБА_6 про забезпечення позову, будучи присутнім у судовому засіданні ОСОБА_6 пояснював, що малолітній ОСОБА_15 на час розгляду заяви проживає та навчається в Австрії. З відповідачем у позасудовому порядку розділили набуте у шлюбі майно, відповідач має відповідні засоби до існування та забезпечення себе та дітей, крім того, він надає матеріальну допомогу на їх утримання, діти проживають з відповідачем у належному йому в Австрії будинку, який він утримує, та він не проти проживання дітей з матір'ю - відповідачем по справі, однак вважає, що малолітній син ОСОБА_15 має проживати саме в Україні, щоб він мав можливість з ним спілкуватися та приймати участь у його вихованні та бути як батько в його (сина) житті. Також вказав, що при останньому відвідуванні сина за місцем його теперішнього проживання в Австрії в жовтні, 2019 року, син повідомив йому, що хоче жити разом з мамою, і він такому рішенню сина заперечувати не буде.

За результатами розгляду заяви ОСОБА_6 про забезпечення позову по цивільній справі №405/7676/19 за позовом ОСОБА_6 до ОСОБА_1 про усунення перешкод у вихованні дитини та повернення дитини до України, 12.11.2019р. постановлено ухвалу про відмову в його забезпеченні (а.с. 119-123 т.4).

14.11.2019 року представником позивача ОСОБА_6 - адвокатом Моргуновим Т.О. було подано заяву від про залишення позову ОСОБА_6 до ОСОБА_1 про усунення перешкод у вихованні дитини та повернення дитини до України без розгляду, яку ухвалою Ленінського районного суду м. Кіровограда від 22 листопада 2019 року задоволено (а.с.112-115 т.4).

12 грудня 2019 року заінтересована особа ОСОБА_6 забрав свого сина ОСОБА_9 о 15 10 год.12.12.2019 р. до 20 00 год. 12.12.2019 року за місцем його проживання в Республіці Австрія для спілкування та не повернув малолітнього сина до матері за місцем його проживання за адресою: АДРЕСА_1.

Судом встановлено, що 12.12.2019 року ОСОБА_6 забираючи сина ОСОБА_15 для спілкування, на підтвердження виконання свого зобов'язання повернути сина матері о 20 00 годині написав розписку, яку передав дочці ОСОБА_16 разом зі своїми (ОСОБА_6) паспортами українського зразка та закордонного паспорта, які йому не повернуті і на час розгляду справи. (а.с.66 том №1).

Проте, в порушення досягнутої з ОСОБА_1 такої домовленості, діючи на шкоду інтересам та психічному здоров'ю сина, ОСОБА_6 приховано, без відома та згоди матері дитини ОСОБА_1, без згоди сина ОСОБА_15, вивіз сина з його визначеного, за згодою ОСОБА_6 та ОСОБА_1, місця проживання сина з матір'ю і сестрами в Республіці Австрія, до України.

Зазначене підтверджується наведеними вище відомостями Головного центру обробки спеціальної інформації про осіб, які перетнули державний кордон України, про те, що 13.12.2019 року о 02:42 дитина, ОСОБА_27, який виїхав з України за згодою батька НОМЕР_4, перетнув кордон України на в'їзд в пункті пропуску Лужанка транспортним засобом НОМЕР_11 особу дитини при в'їзді в Україну підтверджено іншим, ніж при виїзді 31.08.2019р. з України паспортом - серії, № НОМЕР_7 (а.с.124-125 том № 1); показаннями свідка ОСОБА_11 про обставини отримання 12.12.2019р. ОСОБА_15 батьком, обставини вивезення ОСОБА_6 ОСОБА_15 з Австрії, про які їй відомо, в т.ч. зі слів брата, а також показаннями свідка ОСОБА_5 про те, що вона чула плач ОСОБА_15, коли ОСОБА_6 телефонував їй по дорозі з Австрії на Україну, повідомивши, що забрав сина, а також спростуванням пояснень ОСОБА_6 про причини оформлення нового закордонного паспорту на ім'я сина та про підстави визнання недійсним попереднього.

При цьому, суд вважає встановленим, що заінтересована особа ОСОБА_6, не повернувши о 20 00 год. 12.12.2019 року сина ОСОБА_15 за місцем його проживання з матір'ю та сестрою в АДРЕСА_1, у такий спосіб завдав психологічних страждань заявниці ОСОБА_1 та малолітньому ОСОБА_15, оскільки ОСОБА_61 був обізнаний про бажання сина в подальшому мешкати разом із матір'ю, яке син підтвердив на засіданні комісії з питань захисту прав дитини міської ради міста Кропивницького, що відбулося 07.08.2019 року в м. Кропивницькому за участі батьків хлопчика (а.с.135 том №1).

За даними підтвердження керівництва початкової школи Фойтсберг: учень ОСОБА_27 не відвідував школу 13.12.2019 року, години не вибачаються і зараховуються як прогул; ОСОБА_27, учень 1-го - с класу початкової школи Фойтсберг не відвідував уроки 16.12.2019 і 17.12.2019. Години відсутності не вибачаються і зараховуються як прогул. Керівництво початкової школи Фойтсберг доповіла про його відсутність соціальній службі у справах дітей та дирекції освіти в Граці. (а.с.130-133 том №1).

З електронного листування ОСОБА_1 та ОСОБА_6 судом встановлено, що ОСОБА_6, не повернувши 12.12.2019 року малолітнього сина ОСОБА_15 матері, на надіслану йому 14.12.2019 року вимогу ОСОБА_1 повідомити про місце перебування сина і надати можливість спілкування з ним у тому числі по телефону, цього не забезпечив.

Станом на 16 грудня 2019 року 11-12 год. ОСОБА_1 не спілкувалася з сином, на її звинувачення щодо викрадення сина отримала повідомлення, що вона не відповідає на дзвінки. При цьому ОСОБА_6 висунув свої вимоги щодо проживання дитини в Україні з матір'ю, у той час, як друга неповнолітня дитина - дочка ОСОБА_12 проживала та навчалась в Фойтсберзі Республіки Австрія; вільний доступ по графіку до дитини. Також зафіксований текст, що протягом 10 хвилин треба дати відповідь, оскільки ОСОБА_1 перед кабінетом директора школи в Кропивницькому і якщо влаштує дитину в школу в Кропивницький, дитину не отримає наступні три роки мінімум, будинок з дитиною під охороною. Зазначає: «Ти дійсно найгірша мати в світі, я не помилився» (а.с.75-77,68-69).

16 грудня 2019 року ОСОБА_63 було надіслано повідомлення наступного змісту: «Прошу звільнити вас ОСОБА_1 будинок, який належить мені, за адресою АДРЕСА_16 в термін до 01.01.20 року. ОСОБА_10, моя дочка, може залишитися в ньому. Кандидатуру домогосподарки, яка буде проживати в моєму будинку, прошу зі мною погодити. В найближчий час ви отримаєте офіційного листа від Dr. G. Berdnik». (а.с.60 том №2).

18 грудня 2019 року уповноважений ОСОБА_48 адвокат Готтфрід Бердник у Республіці Австрія повідомив ОСОБА_1, що «За бажанням спільного сина ОСОБА_15 проживати також, як це було раніше, в Україні у свого батька ОСОБА_15 знаходиться під опікою його клієнта. Переконливо просить її звільнити майно, в якому вона проживає після розлучення до найпізніше 02.01.2020 року від її засобів пересування і передати їхньому підопічному звільнений будинок. В іншому випадку вимушений буде подати позов про примусове виселення» (а.с.80-82 том №1).

Цього ж дня уповноважений ОСОБА_48 адвокат Готтфрід Бердник у Республіці Австрія повідомив директора ОСОБА_65, що «його клієнт та мати дітей, ОСОБА_55, обидва мають право на опіку

неповнолітніх дітей, ОСОБА_15 ІНФОРМАЦІЯ_8 і ОСОБА_16 ІНФОРМАЦІЯ_11 . За бажанням спільного сина ОСОБА_15 проживати також, як це було раніше, в Україні, у свого батька, ОСОБА_15 знаходиться під опікою його клієнта. ОСОБА_66 не перебував не в минулому, не в даний час, безперервно в Австрії, тому загальне обов'язкове навчання до ОСОБА_15 не стосується» (а.с.85-87 том №1).

21.12.2019 року ОСОБА_1 отримала від ОСОБА_6 текстову звістку з планом їх спілкування в судах або добровільно, який містив його вимоги - повернення дозволу на вивезення дитини за кордон, скасування дозволу на проживання ОСОБА_15 в Австрії, визнання місця проживання ОСОБА_15 в Суботцях, підписання графіку спілкування з нею, видачу йому дозволу на виїзд з ОСОБА_15 за кордон, заборону їй на рік виїжджати з дитиною за кордон, звільнення будинку в Австрії, повернення 26,5 млн.грн (а.с.74 том №1).

2 січня 2020 року ОСОБА_6 просив ОСОБА_1 повідомити його - чи відбулося до 02.01.2020 року її добровільне виселення з будинку в Австрії, який йому належить (а.с.84 том №1).

У той же час судом встановлено, що Ленінським районним судом м. Кіровограда за результатами розгляду протоколу про адміністративне правопорушення, складеного 21.12.2019 року відносно ОСОБА_1 за ч. 7 ст. 184 КУпАП стосовно того, що вона 31.08.2019 року о 11:55 год. умисно порушила встановлене законом обмеження щодо строку перебування дитини за межами України, здійснивши виїзд з ОСОБА_19 , ІНФОРМАЦІЯ_7 та до теперішнього часу не повернула його на територію України, а саме до мешкання - АДРЕСА_17 - прийнято 10 березня 2020 року постанову про закриття провадження на підставі п. 1 ч. 1 ст. 247 КУпАП у зв'язку з відсутністю в діях ОСОБА_1 складу адміністративного правопорушення (а.с.24-28 том №4).

Зазначена постанова Ленінського районного суду м. Кіровограда від 10.03.2020 року про закриття провадження у справі про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_1 про вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 184 КупАП була оскаржена в апеляційному порядку представником потерпілого ОСОБА_6 - адвокатом Тупало М.П..

Постановою Кропивницького апеляційного суду від 04.06.2020 року апеляційну скаргу представника потерпілого адвоката Тупало М.П. залишено без задоволення, а постанову Ленінського районного суду м. Кіровограда від 10 березня 2020 року, якою стосовно ОСОБА_1 закрито провадження в справі про адміністративне правопорушення за ч. 7 ст. 184 КупАП - без змін. (а.с.29-33 том №4).

Зі змісту судових рішень вбачається, що за заявою ОСОБА_6 , вже після того, коли 13.12.2019 року він повернув до України малолітнього сина ОСОБА_9 ІНФОРМАЦІЯ_12 , Кропивницьким ВП ГУ НП в Кіровоградській області було складено протокол про адміністративне правопорушення серії АПР18 №158418 за ч. 7 ст. 184 КупАП відносно ОСОБА_1 , за результатами розгляду якого судами було визнано відсутність в її діях складу даного адміністративного правопорушення.

Судом також встановлено, що станом на 13.01.2020 року ДОП Кропивницького було видано терміновий заборонний припис стосовно кривдника ОСОБА_6 щодо вчинення домашнього насильства психологічного та економічного характеру відносно колишньої дружини ОСОБА_1 , яким заборонено спілкуватися з постраждалою особою у будь-який спосіб з 13.01. по 23.01.2020 року.

Учасниками у справі визнано, що вказаний терміновий заборонний припис в подальшому був скасований за адміністративним позовом ОСОБА_6 (а.с.67 том №1).

15.01.2020 року ОСОБА_1 разом із дочкою ОСОБА_11 та у супроводі адвоката Романюка А.В. під час уроку зайшли до 1-Б класу спеціалізованої школи №8 м. Кропивницького, куди ОСОБА_27 був влаштований ОСОБА_6 , мати взяла ОСОБА_15 і передала дочці ОСОБА_13 , яка з братом вийшла з класу та віднесла його до автомобіля, на якому вони прибули. ОСОБА_1 забрала з класу речі сина і пішла до директора школи повідомити про те, що вона, як мати ОСОБА_9 , учня 1-Б класу, у зв'язку з винесенням 13.01.2020 року термінового заборонного припису відносно батька ОСОБА_6 прийняла рішення забрати свого сина з уроку. Також повідомила, що охорона, яка супроводжувала її, є її особистою охороною і була залучена нею за договором про ліцензовану охорону - надання послуг (а.с. 203 том №1).

При цьому ОСОБА_15 в школі перебував під найнятою ОСОБА_6 охороною, яка намагалася перешкодити забрати ОСОБА_15 зі школи. У подальшому, при виїзді з міста автомобіль, в якому знаходилися ОСОБА_1 з дочкою ОСОБА_13 та сином ОСОБА_15, був заблокований з 13 год. 45 хв. 15 січня до 02 години 16 січня 2020 року працівниками поліції. На місце події прибули правоохоронці в тому числі ювенальної превенції Кропивницького ВП ГУ НП в Кіровоградській області, а також ряд інших озброєних осіб. Під час перебування ОСОБА_1 з дітьми в автомобілі, ОСОБА_6 в присутності осіб, які прибули на місце події спілкувався з сином. При цьому син у присутності матері та батька, а також інших осіб підтвердив, що він бажає проживати з матір'ю.

За результатами розгляду Кіровським районним судом м.Кіровограда адміністративного протоколу щодо притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 1 ст. 188-50 КУпАП було прийнято 17 березня 2020 року постанову, якою визнано ОСОБА_1 винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 188-50 КУпАП, а саме у тому, що вона 15.01.2020 року у АДРЕСА_18, зупинившись в автомобілі разом із сином ОСОБА_19, ІНФОРМАЦІЯ_8, відмовилась надати спеціалістам Управління з питань захисту прав дітей Міської ради м. Кропивницького для проведення оцінки рівня безпеки дитини відповідно до п. 9 Порядку взаємодії органів місцевого самоврядування, закладів та установ під час забезпечення соціального захисту дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах, у тому числі таких, що можуть загрожувати їх життю та здоров'ю, затвердженого постановою КМУ від 03.10.2018 р. №800. (а.с.116-118 том №4).

Сторони у судовому засіданні визнали, що зазначена постанова Кіровського районного суду м. Кіровограда 04 червня 2020 року скасована судом апеляційної інстанції.

Суд приходить до висновку, ОСОБА_1, забравши сина ОСОБА_15 зі школи 15 січня 2020 року у вказаний спосіб мала на меті повернути та повернула дитину в середовище, де син уже мав можливість проживати з нею.

В подальшому, реалізуючи свої права на проживання з дитиною та обов'язок забезпечити проживання дитини в бажаному саме для дитини середовищі у спосіб, встановлений чинним законодавством, ОСОБА_1 22.01.2020 року від свого імені та в інтересах малолітнього сина ОСОБА_15 та неповнолітньої дочки ОСОБА_20 звернулася до суду з заявою про видачу обмежувального припису що є предметом даного судового розгляду.

З аналізу показань допитаних у судовому засіданні свідків, зокема ОСОБА_11 та ОСОБА_5 суд приходить до висновку, що наприкінці жовтня 2019 року за місцем проживання заявниці ОСОБА_1 з дітьми в Республіці Австрія, між нею та колишнім чоловіком ОСОБА_6 відбулася сварка з приводу спілкування останнього з сином ОСОБА_15, під час якої ОСОБА_6 штовхнув дочку ОСОБА_12 і тримав її за руки, свідком чого був і син ОСОБА_15.

Щодо тверджень ОСОБА_1 про вчинення заінтересованою особою ОСОБА_26 на початку жовтня 2019 року за її місцем проживання у м.Фойтсберг у присутності дітей - малолітнього ОСОБА_15 та неповнолітньої ОСОБА_16 із застосуванням фізичного насильства, то судом встановлено, що мала місце сварка, ініційована ОСОБА_6 з причин, пов'язаних з його спілкуванням з сином ОСОБА_15.

У судовому засіданні заявниця ОСОБА_1 повідомила, що мав місце факт, коли ОСОБА_6 штовхнув дочку ОСОБА_12 до стіни, в результаті чого вона вдарилася головою і він же схопив її за руки та тримав їх скрученими, у такий спосіб не даючи рухатися. При цьому зазначила, що посилення в заяві на те, що їй було завдано удар в гололоу є опискою, допущеною при складанні заяви. за медичною допомогою для дочки і обстеженням щодо можливих наслідків, які могли настати після того, як дочка вдарилася головою об стіну, до медичних установ не зверталася, з цього приводу поліцію не викликала.

З показань свідка ОСОБА_11 слідує, що малолітній ОСОБА_15 боявся, що тато може його забрати від мами. Перебуваючи в автомобілі, коли батько вивозив його з Австрії, після того як ОСОБА_15 проснувся, то він плакав і хотів до мами, а тато сказав, що мама скоро приїде, а потім обіцяв йому, що він буде жити з мамою. Після того, як батько вивіз ОСОБА_15 з Австрії вони цілий тиждень не спілкувалися з ОСОБА_15, побачили його тільки через місяць. Телефонном ОСОБА_15 розмовляв з ними тільки під наглядом батька, ОСОБА_15 батько також казав, що вони не хочуть з ним

спілкуватися. Зазначені показання свідків узгоджуються між собою та не суперечать один одному, тому не викликають у суду сумнівів в об'єктивності та беруться судом до уваги як правдиві.

З показань свідка ОСОБА_31 встановлено, що вона з онуком ОСОБА_15 почала спілкуватися після того, як ОСОБА_6 забрав сина з Австрії, а з лютого місяця цього ж року свідок проживає з ними. Наразі ОСОБА_15 батько створив хороші умови, в онука домашня форма навчання, до нього приходять педагог і психолог, ОСОБА_15 не має телефону, з матір'ю не спілкується від чого страждає. Також ОСОБА_15 не спілкується з сестрами, однак на запитання суду, чи страждає він з цього приводу, свідок не відповіла.

Показання свідків ОСОБА_32 та ОСОБА_35 суд не вважає об'єктивними з огляду на те, що їх суть суперечить встановленим судом обставинам, зазначені свідки перебувають з ОСОБА_6 в трудових відносинах та є йому підлеглими, відповідно, залежними від нього по роботі, а тому не бере їх до уваги.

Звертаючись до суду із заявою, ОСОБА_1 просила видати обмежувальний припис відносно її колишнього чоловіка ОСОБА_6 з огляду на те, що останній чинить відносно неї, малолітнього сина ОСОБА_15, неповнолітньої дочки ОСОБА_16 психологічне, фізичне та економічне насильство.

Відповідно до п. 7, 9 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству»: обмежувальний припис стосовно кривдника - встановлений у судовому порядку захід тимчасового обмеження прав чи покладення обов'язків на особу, яка вчинила домашнє насильство, спрямований на забезпечення безпеки постраждалої особи; оцінка ризиків - оцінювання вірогідності продовження чи повторного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті постраждалої особи.

З огляду на встановлені судом обставини, про які йдеться вище, суд приходить до висновку, що за результатами судового розгляду достовірно встановлено, що ОСОБА_6 переслідує мету визначити характер відносин з колишньою дружиною ОСОБА_1 та їх спільними дітьми, за яких ОСОБА_1 має прийняти ту частку майна набутого у шлюбі, що буде визначена саме ним, визначитися зі своїм місцем проживання, що буде відповідати забезпеченню його вимог щодо способу та порядку його участі у вихованні малолітнього сина ОСОБА_15, надання матеріального забезпечення дочкам - за умови правил поведінки щодо належного ними сприйняття його, як батька та вибачення перед ним.

Таким чином, встановлені судом обставини та їх оцінка, що зазначені вище, є підставою для висновку, що ОСОБА_6 чинить відносно колишньої дружини ОСОБА_1 домашнє насильство у формі економічного та психологічного.

Суд приходить до висновку, що ОСОБА_1 зазнала та продовжує зазнавати економічного насильства з боку колишнього чоловіка, яке за наведеними вище висновками суду, знайшло своє підтвердження та полягає у нерівноцінному розподілі набутого під час шлюбу майна, порушенні визначених вказаним вище нотаріально посвідченим договором колишнього подружжя строків передачі у власність ОСОБА_1 квартири АДРЕСА_5, вимозі ОСОБА_6 до ОСОБА_1 повернути добровільно перераховані ОСОБА_6 на її рахунок грошових коштів у сумі 26,5 мільйонів гривень (перерахуванням яких ОСОБА_6 у судовому засіданні спростовував факт економічного насильства по відношенню до ОСОБА_1, стверджував про забезпечення у такий спосіб дітей, у той же час у січні 2020 року заявив позов до ОСОБА_1 про повернення цих коштів як безпідставно отриманих), вимозі про виселення ОСОБА_1 з придбаного під час шлюбу будинку в Фойтсберзі Австрії, позбавлення її можливості користуватися транспортним засобом - автомобілем, який перебував у її розпорядженні в Австрії.

Разом з тим, встановивши факт наявності економічного насильства ОСОБА_6 по відношенню до колишньої дружини, суд не вживає заходів з метою запобігання такому насильству в подальшому у спосіб, який просить заявниця - зобов'язати ОСОБА_6 усунути перешкоди в користуванні майном, а саме житловим будинком в АДРЕСА_1, оскільки між колишнім подружжям мають місце судові спори з приводу правовідносин щодо права власності на це та інше майно, які підлягають вирішенню відповідно до чинного законодавства України, а саме СК України та ЦК України, а також законодавства держави, на території якого колишнє подружжя має таке майно.

Психологічне насильство ОСОБА_6 по відношенню до ОСОБА_1 проявляється в тому, що ОСОБА_6 у спілкуванні із заявницею застосовує висловлювання, якими дає негативну оцінку їй, як матері; за умови надання ОСОБА_55 йому можливості зустрічатися з сином, вчиняє дії відносно сина, необізнаність про які для ОСОБА_1 має тяжкі психологічні наслідки: скасування дозволу на перетин дітьми кордону в її супроводі; отримання нового закордонного паспорту для посвідчення особи їх спільного сина ОСОБА_15 та визнання недійсним виданого попередньо його паспорта; пред'явлення позову щодо усунення перешкод у вихованні дитини та повернення дитини до України з подальшим поданням заяви про залишення такого позову без розгляду після відмови суду в забезпеченні позову шляхом тимчасового обмеження ОСОБА_1 у праві виїзду за кордон, заборони перетинати державний кордон України та вивозити за межі України малолітнього ОСОБА_9 у супроводі матері чи будь-якої іншої уповноваженої нею особи; невиконання обов'язку щодо повернення сина ОСОБА_15 за місцем проживання матері 12.12.2019 року та самовільному вивезенням малолітнього сина до України без повідомлення про це його матері та за відсутності її згоди; повідомлення правоохоронним органам про порушення ОСОБА_1 строків повернення малолітнього сина до України з метою безпідставного притягнення її до адміністративної відповідальності; а також вжиття заходів щодо оскарження судового рішення, яким було визнано відсутність в її діях складу адміністративного правопорушення, що фактично мало характер переслідування ОСОБА_1; завдання їй страждань у спосіб позбавлення спілкування з сином та участі в його вихованні за умови обізнаності, що дитина неодноразово заявляла про своє бажання проживати саме з матір'ю (зокрема, під час бесіди 07.08.2019 року зі спеціалістами управління з питань захисту прав дітей міста Кропивницького, 15.01.2020 року під час спілкування з батьком у присутності адвоката, прокурора, під час перебування ОСОБА_15 в заблокованій машині, а також особисто батьку); вимога затвердити план їх спільних дій колишнього подружжя в суді або добровільно, за якими умови щодо спілкування з сином та участі у його житті для ОСОБА_1 не є пропорційними по відношенню до ОСОБА_6 та є дискримінаційними (а саме повернення виданого ОСОБА_6 дозволу на вивезення ОСОБА_15 за кордон, видача ОСОБА_6 дозволу на виїзд з ОСОБА_51 за кордон, заборона ОСОБА_1 на рік виїжджати з дитиною за кордон, звільнення придбаного під час шлюбу будинку в Австрії, де залишається проживати неповнолітня дочка ОСОБА_70 з домогосподаркою, кандидатура якої має бути схвалена ним); позбавлення ОСОБА_1 можливості проживання разом зі всіма своїми дітьми однією родиною за наявності на те бажання дітей).

Крім того, психологічним насильством супроводжується і економічне насильство заінтересованої особи ОСОБА_6 по відношенню до колишньої дружини, а зазначене психологічне насильство, за умови якого ОСОБА_6 скасовує дозвіл виїзду дітей за кордон, визнає недійсним паспорт дитини, не повідомляючи про цей матір дитини, без згоди останньої та дитини вивозить малолітнього ОСОБА_15 з Австрії до України і вже після цього звертається до правоохоронних органів України для вжиття заходів притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за порушення строків перебування дитини за кордоном і тільки щодо сина ОСОБА_15, незважаючи на те, що 13.08.2019 року скасовував дозволи на виїзд дітей за кордон й дочки ОСОБА_16, після ухвалення судового рішення щодо відсутності в діях ОСОБА_1 складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 184 КупАП, як потерпілий оскаржує таке рішення до суду апеляційної інстанції, рішення якого в такій категорії справ є остаточним - переслідуванням.

Щодо вжиття судом заходів запобігання психологічному насильству ОСОБА_6 по відношенню до колишньої дружини, то на час вирішення заявлених вимог таке насильство триває у формі позбавлення її права на проживання з малолітнім сином ОСОБА_15 та дочкою ОСОБА_24, участі у їх вихованні, оскільки дочка постійно проживає в Австрії, а заявниця ОСОБА_1, вживає заходи щодо своєї участі в житті сина та поновлення права сина на проживання з матір'ю, перебуваючи для цього на Україні.

З урахуванням наведеного, суд вважає обгрунтованою та такою, що підлягає задоволенню вимоги заяви ОСОБА_1 щодо обмежити спілкування ОСОБА_6 з ОСОБА_1, заборони ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_1 або контактувати з нею в будь-який інший спосіб; заборонити ОСОБА_6 наближатися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання ОСОБА_1 за адресами: АДРЕСА_2; АДРЕСА_4; заборони ОСОБА_6 особисто чи через третіх осіб розшукувати та/чи переслідувати ОСОБА_1, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому ОСОБА_6.

Що стосується вимоги про зобов'язання ОСОБА_6 усунути перешкоди у користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності ОСОБА_6 та ОСОБА_1, а саме житловим будинком за адресою: АДРЕСА_1, то судом встановлено, що питання щодо права власності колишнього подружжя на цей будинок та права користування ним заявниці є предметом вирішення Австрійського суду. За таких обставин зазначена вимога не підлягає вирішенню судом в межах застосування Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», у відповідній вимозі має бути відмовлено.

Щодо вимог по відношенню до постраждалої особи ОСОБА_10, то суд вважає, що неповнолітня дочка ОСОБА_6 та ОСОБА_1 зазнала психологічного насильства з боку батька, яке полягало в тому, що ОСОБА_12 була свідком зазначених вище подій, які відбувалися саме в будинку за адресою: АДРЕСА_1, також зазнає психологічного насильства через вимоги батька щодо виселення її матері з будинку в Австрії, де вони разом проживали та подальше проживання ОСОБА_16 в цьому ж будинку за умови відсутності матері, але разом із сторонньою для дівчини особи - домогосподарки, яку обере батько.

Проте, питання щодо користування її матері будинком за адресою: АДРЕСА_1 вирішується в судовому порядку судом Республіки Австрія, тому підстави для задоволення вимог щодо запобігання психологічному насильству запропонованим шляхом - відсутні.

Також суд вважає доведеним зазначений вище факт фізичного насильства ОСОБА_6 відносно дочки ОСОБА_16, проте приходиться до висновку, про відсутність ризиків повторення такого насильства у зв'язку відсутністю системності застосування такого насильства, а також через перебування наразі ОСОБА_50 в Австрії, а батька - в Україні, тому підстави вжиття заходів щодо його запобігання відсутні.

Стосовно захисту від домашнього насильства малолітнього ОСОБА_9, суд виходить з такого.

Заявниця, посилається на вчинення ОСОБА_6 по відношенню до малолітнього ОСОБА_9 психологічного насильства, що полягало в тому, що ОСОБА_15 був свідком психологічного насильства з боку батька щодо матері та сестри ОСОБА_16, висловлювань синові негативних характеристик щодо його матері ОСОБА_1 та її ставлення до сина на адресу його матері; відірвання сина від звичного для нього середовища проживання в будинку в Республіці Австрія разом з матір'ю та сестрами, навчання в школі та відвідання спортивних занять за місцем проживання в Австрії, позбавлений можливості особистого та телефоном спілкування з мамою та сестрами, а також на вчинення щодо ОСОБА_15 батьком економічного насильства, яке полягало в умисному позбавленні дитини можливістю користуватися житлом в Республіці Австрія, його особистими речами та іншим майном.

У зв'язку з цим, просить видати обмежувальний припис щодо ОСОБА_6, строком на шість місяців, яким: обмежити спілкування ОСОБА_6 з ОСОБА_19 та заборонити ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_19 або контактувати з ним в будь-який інший спосіб; заборонити ОСОБА_6 наблизитися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання чи перебування ОСОБА_9 за адресами: АДРЕСА_2; АДРЕСА_3; заборонити ОСОБА_6 особисто чи через третіх осіб розшукувати та/чи переслідувати ОСОБА_9, якщо він за власним бажанням перебуває у місці, невідомому ОСОБА_6.

Суд вважає доведеним в судовому засіданні факт заподіяння ОСОБА_6 малолітньому сину ОСОБА_15 домашнього насильства у виді зазначеного вище психологічного насильства.

Разом з тим, суд не знаходить підстав для висновку щодо застосування ОСОБА_26 відносно сина економічного насильства, оскільки пірелічені вище втрати, яких зазнала дитина внаслідок дій батька не мають психологічний характер, а не є економічними втратами.

Слід зазначити, що фахівцем за спеціальністю «педагогічна та вікова психологія, практичним психологом, психотерапевтом Омельченко Я.М. за зверненнями ОСОБА_6 14.02.2020р. складено Висновок за результатами психологічного аналізу відеоматеріалів зазначених вище подій 15.01.2020 року; 19.02.2020р. - Висновок за результатами психодіагностичного обстеження ОСОБА_9, ІНФОРМАЦІЯ_8 у зв'язку із зверненням ОСОБА_6 щодо його діагностичного обстеження загального

психоемоційного стану дитини та характер його прив'язаності до споріднених осіб, особливості сприйняття дитиною конфліктної ситуації між батьками.

За суттю здійснених висновків, надання батькові та матері рівноправних, повноцінних можливостей у вихованні сина, неконфліктні, врівноважені стосунки між батьками безперечно позитивно позначатимуться на розвитку дитини та на формуванні гендерної ролі хлопчика. ОСОБА_15 має тісну, надайну прив'язаність та прихильність і до батька, і до матері. Батька наразі сприймає як важливу для себе фігуру, тяжіє до активного спілкування та має з ним позитивний психоемоційний контакт. ОСОБА_15 тривожно сприймає ситуацію конфлікту між батьками, що викликає певну деформацію у сприйнятті сімейної системи, в якій йому складно визначити власне місце. З огляду на вищевизначене, у першу чергу, рекомендовано психологічний та медіативний супровід щодо вирішення конфліктної складової стосунків ОСОБА_6 та ОСОБА_1. Забезпечити психологічну допомогу дитині, метою якої є профілактика розвитку психотравми після впливу надмірних стресових чинників, посттравматичного стресового розладу.

Таким чином, заінтересована особа ОСОБА_6 є кривдником відносно заявниці ОСОБА_1, неповнолітньої ОСОБА_10 та малолітнього ОСОБА_9, а вони, відповідно, є постраждалими від вчиненого щодо них домашнього насильства.

Разом з тим, зважаючи на те, що малолітній ОСОБА_15 наразі фактично проживає із батьком, що є наслідком протиправних дій ОСОБА_6 щодо вивезення дитини з її середовища, пов'язаного, передусім із матір'ю, у зв'язку з фактичною відсутністю регулювання положеннями спеціального законодавства - Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству подібних ситуацій, відсутності визначених цим законом заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладення на нього обов'язків, у випадку, коли постраждала дитина фактично вилучена кривдником та утримується ним, непередбачення цим законом можливості заявлення вимоги про вилучення дитини від кривдника, що, в свою чергу, сприяє кривдникам у вчиненні таких протиправних дій, не повинно стати причиною невжиття заходів щодо захисту прав та інтересів постраждалої дитини.

Печерським районним судом м. Києва 01.07.2019 року відкрито провадження за позовною заявою ОСОБА_1 до ОСОБА_6, третя особа Управління з питань захисту прав дітей міської ради м. Кропивницького про визначення місця проживання дитини, в межах якої ОСОБА_6 звернувся з зустрічним позовом до ОСОБА_1 про визначення місця проживання дитини з батьком.

Вимоги щодо витребування малолітнього ОСОБА_15 у батька заявницею ОСОБА_1 в судовому порядку не заявлялися.

Станом на час вирішення заявлених ОСОБА_1 вимог про видачу обмежувальних приписів, зазначена справа щодо визначення місця проживання малолітнього сина ОСОБА_1 та ОСОБА_6 Печерським районним судом м. Києва, не розглянута, а з лютого місяця 2020 року малолітній ОСОБА_15, проживає з батьком, ОСОБА_15 не має телефонного засобу зв'язку, не відвідує школу, навчається в домашніх умовах, мати дитини позбавлена будь-якого спілкування з ним.

Правилами ч. 2 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» також встановлено, що обмежувальним приписом визначаються один чи декілька таких заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладення на нього обов'язків: 1) заборона перебувати в місці спільного проживання (перебування) з постраждалою особою; 2) усунення перешкод у користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності або особистою приватною власністю постраждалої особи; 3) обмеження спілкування з постраждалою дитиною; 4) заборона наближатися на визначену відстань до місця проживання (перебування), навчання, роботи, інших місць частого відвідування постраждалою особою; 5) заборона особисто і через третіх осіб розшукувати постраждалу особу, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому кривднику, переслідувати її та в будь-який спосіб спілкуватися з нею; 6) заборона вести листування, телефонні переговори з постраждалою особою або контактувати з нею через інші засоби зв'язку особисто і через третіх осіб.

Разом з тим, за наведених вище умов, в межах розгляду судом даної справи до кривдника ОСОБА_6 не є можливим застосувати передбачені Законом, запропоновані заявницею заходи обмежувального припису для запобігання домашньому насильству відносно малолітнього ОСОБА_15.

Разом з тим, суд враховує, що за змістом ч.2 ст.4 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», у разі, якщо постраждалою особою є дитина, будь-які дії щодо неї базуються на принципах, визначених Конвенцією ООН про права дитини, Європейською конвенцією про здійснення прав дітей та законодавчими актами України у сфері захисту прав дитини.

Крім того, преамбула Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами містить визначення, що діти є жертвами домашнього насильства, у тому числі, як свідки насильства в лоні сім'ї.

Конвенцією про права дитини (ратифікованою постановою Верховної Ради України № 789-ХІІ від 27.02.1991 року, в редакції зі змінами, схваленими резолюцією 50/155 Генеральної Асамблеї ООН від 25 грудня 1995 року) проголошено, що Держави - учасниці поважають і забезпечують всі права, передбачені цією Конвенцією, за кожною дитиною, яка перебуває в межах їх юрисдикції, вживають необхідних заходів для забезпечення захисту дитини від усіх форм дискримінації або покарання на підставі статусу, діяльності, висловлюваних поглядів чи переконань дитини, батьків дитини, законних опікунів чи інших членів сім'ї.

Пунктами 1, 2 частини 3 Конвенції про права дитини встановлено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Держави-учасниці зобов'язуються забезпечити дитині такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права й обов'язки її батьків, опікунів чи інших осіб, які відповідають за неї за законом, і з цією метою вживають всіх відповідних законодавчих і адміністративних заходів.

Безпосередньо статтею 9 Конвенції про права дитини встановлено, що держави-учасниці забезпечують те, щоб дитина не розлучалася з батьками всупереч їх бажанню, за винятком випадків, коли компетентні органи згідно з судовим рішенням, визначають відповідно до застосовуваного закону і процедур, що таке розлучення необхідне в якнайкращих інтересах дитини. Таке визначення може бути необхідним у тому чи іншому випадку, наприклад, коли батьки жорстоко поведуться з дитиною або не піклуються про неї, або коли батьки проживають роздільно і необхідно прийняти рішення щодо місця проживання дитини. Держави-учасниці поважають право дитини, яка розлучається з одним чи обома батьками, підтримувати на регулярній основі особисті відносини і прямі контакти з обома батьками, за винятком випадків, коли це суперечить найкращим інтересам дитини.

Статтею 18 цієї ж Конвенції держави-учасниці докладають всіх можливих зусиль до того, щоб забезпечити визнання принципу загальної та однакової відповідальності обох батьків за виховання і розвиток дитини. Батьки або у відповідних випадках законні опікуни несуть основну відповідальність за виховання і розвиток дитини. Найкращі інтереси дитини є предметом їх основного піклування.

Положенням статті 10 Законом України «Про охорону дитинства» гарантують кожній дитині право на свободу, особисту недоторканність та захист гідності. Держава здійснює захист дитини від усіх форм домашнього насильства. Стаття 11 цього Закону визначає, батько і мати мають рівні права та обов'язки щодо своїх дітей. Предметом основної турботи та основним обов'язком батьків є забезпечення інтересів своєї дитини.

Статтею 5 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», до спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству» (далі - Закон) визначено, що державна політика у сфері запобігання та протидії домашньому насильству спрямована на забезпечення комплексного інтегрованого підходу до подолання домашнього насильства, надання всебічної допомоги постраждалим особам та утвердження ненасильницького характеру приватних стосунків.

Відповідно до ст. 24 цього закону до спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству належать: належать: 1) терміновий заборонний припис стосовно кривдника; 2) обмежувальний припис стосовно кривдника; 3) взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи; 4) направлення кривдника на проходження програми для кривдників.

Згідно ч.ч. 1, 2, 6 ст.28 Закону, суб'єктами, відповідальними за виконання програм для кривдників, є місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування. Суб'єкт, відповідальний за виконання програм для кривдників, організовує та забезпечує проходження кривдниками таких програм. Кривдника може бути направлено судом на проходження програми для кривдників на строк від трьох місяців до одного року у випадках, передбачених законодавством.

Отже, суд, враховуючи зміст ч.2 ст.4 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» про те, що в разі, якщо постраждалою особою є дитина, будь-які дії щодо неї базуються на принципах, визначених Конвенцією ООН про права дитини, Європейською конвенцією про здійснення прав дітей та законодавчими актами України у сфері захисту прав дитини;

виконуючи передусім положення: частини 3 Конвенції ООН про права дитини, відповідно яких, в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини (п.1); держави-учасниці зобов'язуються забезпечити дитині такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права й обов'язки її батьків, опікунів чи інших осіб, які відповідають за неї за законом, і з цією метою вживають всіх відповідних законодавчих і адміністративних заходів (п.2);

статті 10 Закону України «Про охорону дитинства», за якою держава здійснює захист дитини від усіх форм домашнього насильства;

враховуючи важливість здійснених фахівцем Омельченко Я.М. висновків щодо важливості для малолітнього ОСОБА_15 неконфліктних, врівноважених стосунків між батьками, рівноправних, повноцінних можливостей батька та матері у вихованні сина, з огляду на те, суд встановлено, що малолітній ОСОБА_15 неодноразово заявляв про своє бажання проживати з матір'ю,

з огляду на передбачені ст. 24 Законі спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству, визначення ч.6 ст.28 Закону «Про запобігання та протидію домашньому насильству», можливості направлення судом на проходження програми для кривдників,

приходить до висновку, що для якнайкращого забезпечення інтересів малолітньої дитини ОСОБА_9, з метою запобігання вчиненню щодо нього надалі домашнього насильства кривдником ОСОБА_6, суд вважає за необхідне, направити останнього його на проходження програми для кривдників, терміном на шість місяців.

З огляду на висновки суду про часткове задоволення заявлених ОСОБА_1 вимог щодо видачі обмежувального припису, судові витрати, від яких заявниця була звільнена при зверненні до суду з заявою про видачу обмежувального припису відповідно до правил ст. 141 ЦПК України необхідно віднести на рахунок ОСОБА_6.

На підставі наведеного, керуючись Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству, ст.ст.141, 294, 350-1 - 350-8 ЦПК України, суд -

вирішив:

заяву ОСОБА_1 в своїх інтересах та інтересах малолітнього ОСОБА_9, неповнолітньої ОСОБА_10, заінтересовані особи ОСОБА_6, Орган опіки та піклування Голосіївської районної у м. Києві державної адміністрації, Служба у справах дітей та сім'ї Голосіївської районної у м. Києві державної адміністрації, Управління захисту прав дітей міської ради міста Кропивницького про видачу обмежувальних приписів, задовольнити частково.

Видати обмежувальний припис, яким строком на шість місяців:

-обмежити спілкування ОСОБА_6 (ІНФОРМАЦІЯ_14, реєстраційний номер картки платника податків НОМЕР_9) з ОСОБА_55 та заборонити ОСОБА_6 вести листування з ОСОБА_55 або контактувати з нею в будь-який інший спосіб;

-заборонити ОСОБА_6 (ІНФОРМАЦІЯ_14 , реєстраційний номер картки платника податків НОМЕР_9) наблизитися на відстань, меншу за 500 метрів до місця проживання ОСОБА_1 за адресами: АДРЕСА_2 ; АДРЕСА_4 .

Про видачу обмежувальних приписів щодо ОСОБА_6 (ІНФОРМАЦІЯ_14 , реєстраційний номер картки платника податків НОМЕР_9 , зареєстроване місце проживання - АДРЕСА_14) повідомити Голосіївське УП ГУНП в м. Києві та Голосіївську районну в м. Києві державну адміністрацію шляхом направлення копії рішення суду для взяття ОСОБА_6 на профілактичний облік.

Направити ОСОБА_6 (ІНФОРМАЦІЯ_14 , реєстраційний номер картки платника податків НОМЕР_9 , зареєстроване місце проживання - АДРЕСА_14) на проходження профілактичної програми для кривдників.

Стягнути з ОСОБА_6 (ІНФОРМАЦІЯ_14 , реєстраційний номер картки платника податків НОМЕР_9 , зареєстроване місце проживання - АДРЕСА_14) на користь держави судовий збір у розмірі 768 (сімсот шістдесят вісім) гривень 40 копійок.

Рішення суду підлягає негайному виконанню, а його оскарження не зупиняє його виконання.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано , набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його проголошення або складення повного судового рішення.

Учасник справи, якому повне рішення суду не було вручене у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження.

Апеляційна скарга подається безпосередньо до суду апеляційної інстанції, або ж через суд першої інстанції, яким ухвалено оскаржуване судове рішення.

Суддя

К.Г. Плахотнюк